

Thajsko 2003

Úvod.....	2
Lékárna.....	5
13.2. začátek nic moc aneb den hrůzy ;)	6
14.2. Bangkok - Khao San, čtvrť u Grand Palace	7
15.2. Bangkok - trh Chatuchak a Sanam Luang se Smaragdovým Budhou	9
16.2. Bangkok - Grand Palace, Wat Arun, Wat Po	10
17.2. Chiang Mai	12
18.2. Trek (den první) v Mae Tang - vodopád, gejzíry, kmen Pwo Karenů.....	14
19.2. Trek (den druhý) v Mae Tang - džungle, jízda na slonech, kmen Akha	15
20.2. Trek (den třetí) - bambusové rafty, orchidejová farma, Chiang Mai.....	16
21.2. Sloní výcvikové centrum, Lampang	18
22.2. Sukhothai a noční jízda do Ayuthaye	19
23.2. Ayuthaya.....	20
24.2. Cesta do Kanchanaburi (přes Bangkok)	22
25.2. Kanchanaburi a výlet na Helfire pass; jeskyně.....	23
26.2. Kanchanaburi a výlet po okolí; tygři	24
27.2. Kanchanaburi a výlet na vodopády do Erawanu	25
28.2. Nakhon Pathon, Rose Garden a noční jízda na jih	26
1.3. Cesta na jih - Krabi.....	28
2.3. Krabi a West Raylee	29
3.3. Cesta na Ko Pi Pi.....	30
4.3. Ko Pi Pi	31
5.3. Ko Pi Pi	32
6.3. Ko Pi Pi	33
7.3. Ko Pi Pi	34
8.3. Záliv PhangNge	35
9.3. Chumphon	37
10.3. Chumphon - pláže Sai Ri a Wuang	38
11.3. Nákupy v Bangkoku	40
12.3. Bangkok - moderní část a noční Patpong	41
13.3. Bangkok - Gold Mount, Vinamneh a poslední nákupy. Jízda na letiště	42
14.4. Praha.....	44

Úvod

Již delší dobu jsme plánovali zhruba měsíční výlet do exotické Asie. Konečně jsme se rozhodli v létě 2002, že cestu uskutečníme v nadcházející zimě a to do Thajska. Tato země vyhrála díky přijatelným cenám a cestovnímu ruchu rozvinutému tak akorát. Cestovatel vždy najde zázemí, relativně dobře se dorozumí anglicky a až na pár vyhlášených přímořských letovisek si nebude připadat jak v mraveništi mezi miliony dalších turistů. Navíc je to země otevřená a vítající turisty, kteří si zde mohou vybrat z velké nabídky - mořský svět, hory (spíše "kopce") s domorodci, exotické náboženství, kulturu i přírodu.

Naplánovali jsme si termín od začátku prosince do začátku ledna. To je po období dešťů, začíná jaro (pro Evropana spíše léto, po němž následuje ještě teplejší léto) a příroda je zatím nevysušená a svěží. Ale když jsme se koncem srpna začali zajímat o letenky a snažili se je sehnat na tento termín (v podstatě s tříměsíčním předstihem), byly v prodeji už jen ty dražší za cenu přes 20.000,- Kč a to jsme rozhodně nechtěli díky našim šetřílkovským sklonům. Nakonec jsme se tedy dohodli posunout cestu na přelom února a března a Vánoce strávit tradičně v domácím rodinném kruhu. Stejně nás na konci roku bylo víc potřeba i v práci.

V říjnu začala nabídka letenek na hlavní asijskou turistickou sezónu s akčními cenami. Na základě reklamy v pražském Metru jsem se podíval na stránky Atlantis Air Service www.aas.cz. Opravdu cena zde uvedená byla v tu dobu nejnižší na trhu a to 16.992,- Kč (k tomu je třeba připočítat letištní poplatky ve výši 1.328,- Kč). Odlet jsme si vybrali a zarezervovali z Prahy 13.2.2003 v 9.40 hod. (s příletem do Bangkoku v 5.30 hod. místního času následujícího dne), návrat pak 14.3.2003 v 7.30 z Bangkoku (přilet do Prahy 16.40 hod. téhož dne díky časovému posunu). Tedy již ke konci pro turisty nejvhodnější thajské sezóny. Pak začínají příšerná vedra s pomalým nástupem dešťů. I když vše je závislé také na místě pobytu - jiné počasí je na severu ve vnitrozemských horách a jinak může být na jižních plážích. Cena je tak levná proto, že se letí do Bangkoku s ukrajinským Aerosvitem z Prahy přes Kyjev ;). Letenky jsem pak před Vánoci musel i zaplatit.

Další nutná příprava zahrnovala kromě menších nákupů a cestovního pojištění i zajištění thajských víz, protože náš pobyt trval 1 měsíc. Vízum stálo 600,- Kč (max. na 60 dnů, bez možnosti výjezdu a zpětného návratu do země!) za osobu a dostane ho snad každý. Je dobré jej nezařizovat příliš brzy, protože je platné 3 měsíce od doby vydání!! Nikoliv od vámi stanoveného data příjezdu. Thajské velvyslanectví sídlí v Praze 6 v ulici R.Rollanda 3, tel. 220 571 435 nebo 9. Žádost na jejich formuláři je možno podat i 2 týdny před odjezdem, pokud si vízum sami vyzvednete (poštou by vše trvalo asi nepoměrně déle). Pro několik lidí to může hromadně vyřídit třeba jeden člověk, jen musí mít od každého podepsaný a vyplněný formulář, fotku a dostatečně dlouho platný pas.

Další informace jsme se kromě průvodců snažili získat i v "Informační kanceláři Thajského úřadu cestovního ruchu" v Perlové 1 v Praze (zvenku žádný nápis, ale ve vrátnici vás nasměrují). Název je honosný, ale ve skutečnosti je to malinká kancelářička s jednou slečnou, která téměř nic neví. K dispozici má pár letáků a brožurek, kde jsou všeobecné informace shodné s průvodci. Chtěli jsme zjistit data různých pohyblivých svátků, které se řídí Buddhistickým kalendářem (podle úplňku měsíce apod.). V letácích byly uvedeny jen loňské svátky a letošní nedokázala zjistit. Snažila se volat nějakému Thajci, ale ten také nevěděl. Možná by to dokázala zjistit po delší době, ale my už jsme za pár dní odlétali. Takže jsme vše nechali náhodě. Pár

slavností jsme těsně minuli (v místě i čase), zase jsme se ale čirou náhodou připlatili k jednomu z největších Thajských svátků - převlékání (různě 3x ročně podle období) svaté sošky smaragdového Budhy ve Velkém paláci v Bangkoku za účasti krále (kterého jsme v davu lidí neviděli, přesto atmosféra byla fascinující).

Den 13.2. se blížil a naše přípravy finišovaly. Sebou jsme zabalili (vedle pasů, letenek, pojištění, peněz a kreditky) několik triček, dlouhé kalhoty (kvůli vstupu do některých buddhistických chrámů a do hor) se zipy na několik variant zkrácení na kratšasy, jednu mikinu s dlouhým rukávem. To kvůli případnému malarickému hmyzu a zimě v severních horách. Netřeba do chrámů - jen návštěvnice ve Wat Po v Bangkoku nesmějí mít odhalená ramena, ale tam půjčují zadarmo šátky na zakrytí. Ve Velkém královském paláci je to mnohem přísnější, ale zde půjčují tradiční thajské kalhoty, sukně, haleny i Budhu neurážející sandály s páskem přes patu ;). Což stojí za to, už třeba jen kvůli fotce na památku, protože některé "zlatem" protkávané sukně a halenky jsou opravdu hezké, jen musíte mít štěstí, že na vás zrovna tyhle vyjdou ;(. Dále jsme vezli šortky, plavky, ručníky, něco málo spodního prádla a ponožek. Moc jsme si s tím hlavu nezatěžovali, protože jsme se řídili heslem: "Co nám případně bude chybět, můžeme kdykoli za levný peníz dokoupit na místě", což zpětně můžeme potvrdit. Také se hodila 2 bavlněná prostěradla (na postele kvůli bůhvíjakému hygienickému zázemí v budoucím ubytování a také kvůli ležení na pláži) a 2 flanelová prostěradla místo dek na přikrytí při spánku. Ty byly potřeba spíš jen kvůli našemu zvyku spát vždy přikrytí, zima nám nikdy taková nebyla a téměř všude na pokojích nějaký kus látky na přikrytí byl ;). I když - hodilo se to pod zapnutým foukajícím větrákem ;). V horách při treku jsme od zprostředkovatelské agentury měli zajištěné celkem dostatečné vybavení ve formě spacáků a dek, jinak by nám skutečně zima byla. K jídlu jsme si brali jen müsli tyčky a bonbóny, na pití rozpustný Tang a jako dezinfekci trávicího ústrojí Becherovku (naštěstí pro tento účel nebyla potřeba ;)).

Samozřejmě nesměly chybět hygienické potřeby a lékárna (antibiotika, Paralen, nějaké prášky proti průjmům - jako zázrakem nebyly třeba ;), antihistaminika na mé alergie, Fenistil gel - užitečný při spálení sluncem a poštipání hmyzem, Framykoin mast - to se bohužel také moc hodilo Raduš na popáleninu ;(. dezinfekci, elastické obinadlo, náplasti, nůž). Na antimalarika jsme se po dlouhém shánění informací vykašlali. V době našeho pobytu totiž malárie nehrozí, protože je vše vyschlé. Snad jen v nejsevernějších částech hor u Zlatého trojúhelníku, ale i to je velmi málo pravděpodobné. Něco jiného je v nebo těsně po období dešťů, tzn. cca od srpna do prosince. Navíc nám několik lékařů (samozřejmě ne těch z hygienických stanic, kteří jsou placeni i podle ulovených klientů) řeklo, že antimalarické léky zabírají jen zhruba v 50 %. A k tomu je ne každý dobře snáší (a to dokonce ani silní a odolní jedinci mužského pohlaví ;)), takže si preventivním užíváním tablet může člověk přidělat nepěkné problémy (horečka, nevolnost, malátnost, skoro jako malárie ;)). Antimalarika by se měla užívat asi týden před odjezdem, pak v době pobytu a ještě asi 4 týdny po návratu. Naskytá se i přívětivější možnost vézt si balíček léků sebou a užít je až v případě nákazy, ale účinnost se snižuje na ještě menší procento. Léky vyjdou pěkně drahé, takže jsme to "riskli" v pohodě bez nich. Obešli jsme se, stejně jako téměř všichni cestovatelé, se kterými jsme se v Thajsku setkali, i bez dalších očkování typu břišního tyfu nebo japonské encefalitidy (ty jsou vždy s omezenou účinností např. 6 měsíců, 3 roky apod.)

Co jsme ale i přes finanční náročnost nepodceňovali, bylo očkování proti žloutence, vzhledem k našemu dalšímu cestování v budoucnu a k dlouhotrvajícím účinkům. U žloutenky typu A (tzv. ze špíny) je proklamováno cca 10 let, u typu B (z krve a jiných tělních tekutin) ještě déle. To tvrdí výrobci, aby měli stálý odby. Někteří lékaři tvrdí, že účinnost je prakticky

celoživotní. S očkováním se musí počítat dopředu cca 2 měsíce, kvůli několika sériím injekcí. Záleží na typu žloutenky, dá se očkovat i najednou kombinovaná látka proti A i B - 2. dávka po měsíci od první (po cca 14 dnech od druhého očkování už je dostatečná účinnost na odjezd), třetí dávka po dalších cca 5 měsících třeba až po návratu z ciziny. Cena této jedné injekce byla na podzim a v zimě po povodních levnější než dnes. V hygienické stanici v Českých Budějovicích ji měli v zimě o 200,- Kč levnější než v tu dobu kdekoli v Praze (zde min. za 1.600,- Kč), takže vzhledem k našemu bydlišti jsme se nechali očkovat v ČB. Já jen proti Áčku (o Vánocích za 900,- Kč), Raduš kombinovaně proti A i B (prvně o Vánocích, podruhé pak koncem ledna, tzn. 2x 1.400,- Kč). Poslední druhá dávka A a třetí dávka A+B nás čekaly v létě 2003. Dostavili jsme se s tolerovaným “zpožděním” až v srpnu (A za 950,- Kč a A+B za 1.400,- Kč). Naši první vakcínu jsme promarodili formou nějaké “chřipky”. Doktorů nám řekli, že každé (obzvláště to první) očkování trochu sníží obranyschopnost organismu, a jestliže ten je v té době sám trochu oslabený a navíc vystavený nějaké nákaze, může se to takhle zvrtnout. Navíc jsme nedbali dobrých rad očkující lékařky a 1-2 dny jsme se nevyvarovali “větší tělesné námahy” - hned to odpoledne jsme si parádně zabruslili, já jsem navíc celý víkend chodil hrát hokej a Raduš tu “chřipku” potom chytila ode mě. Po třetím očkování jsme ihned vyrazili na sjetí Vltavy a zdravotní stav to už tentokrát ustál.

Všechny potřebné věci se úspěšně vešly do jedné krosny, kterou jsem nosil já v době přesunů. Foťáky, filmy a průvodce (Lonely Planet z roku 1997 a dobrý tlustý český hodně obrázkový od Ikara) zůstaly v menším batůžku, coby v příručním zavazadle, který nosila Raduš střídavě se mnou. Sebou jsme vezli 944 dolarů a pro jistotu platební kartu. V době našeho pobytu byl kurz české koruny (Kč) k thajskému Bahtu (B) zhruba 0,7:1. Např. 1 litr balené pitné vody všude v zemi stojí 5 B, tzn. cca 3 Kč.

Lékárna

Výpisek z knížečky o cestovní medicíně z hygienické stanice (vše berte s rezervou a zdravým rozumem):

STRAVOVÁNÍ - “převařit, upéct nebo oloupat”; používat originálně zabalené pitné vody (i na čištění zubů) příp. **vodu 10 min. převařit nebo dezinfikovat (PHAR-X, AQUASTERIL)**, nápoje bez ledu; “cestovatelský průjem” způsobený bakteriemi či viry většinou odezní do 48 hod., nutno doplnit tekutiny a minerály, **rehydratační roztok - 1 l převařené vody, 2 dcl džusu, 1 lžč soli, 8 lžč cukru, 1/2 lžč jedlé sody.**

LÉKÁRNÍČKA - náplast, obvaz/obinadlo, gáza, nůž/ky, pinzeta, zavírací špendlík, ...

- ⇒ antiseptikum (Jodisol, Septonex, Ajatin, 3% peroxid vodíku, Traumacel zásyp), steril. obvaz Santin
- ⇒ bolesti (Ataralgin, Algifen, Brufen, Ibuprofen, Valetol, Acylcoffin)
- ⇒ nachlazení, teplota (Paralen, Aspirin, Acylpyrin, Anopyrin, Panadol)
- ⇒ zvracení (Kinedryl, Nokinal)
- ⇒ průjem (Endiaron/form, Imodium, Reasec, Smecta, živočišné uhlí - Carbosorb, Carbotox, Carbocil)
- ⇒ pálení žáhy, překyselení žaludku (jedlá soda, Anacid, Gastrogel tbl., Gasterin)
- ⇒ alergie, podráždění (Fenistil tbl. + gel, Flonidan, Dithiaden)
- ⇒ kožní plísňe (Canesten, Devilan zásyp)
- ⇒ spáleniny (Panthenol) + sluneční brýle, pomáda na rty a opalovací krém s vysokým ochranným faktorem
- ⇒ oči (Ophtalmo-Septonex, Ophtal, 3%borová voda)
- ⇒ dezinfekce vody (Aquasteril, Phar-X), repelenty (min.20%diethyltoluamid), ev. antimalarika Lariam

MALÁRIE - parazitární onemocnění, původcem nákazy 4 zákl. druhy prvoků (plazmodií) - každý vyvolává určitý druh malárie, přenáší je komár rodu Anopheles, který je nejaktivnější za soumraku a svítání; inkubační doba 1-4 týdny (někdy i roky), projevuje se opakujícími se záchvaty vysoké horečky (každý 3-4 den či nepravidelně), střídanými třesavkou a zimnicí, zvracení a rozvrat metabolismu, při poklesu teploty silné pocení, bolesti hlavy, svalů, beder. **Prevence = ochrana před komáry** - nošení světlého oděvu s dlouhými rukávy a nohavicemi; omezení pohybu venku při východu a západu slunce; ubytování min. 2 km od líhnišť (vodní plochy, bažiny), používání moskytiér s insekticidem např. PERIPEL 55 (permethrin), vystříkat místnosti na noc insekticidem např. BIOLIT L, PIF-PAF, RAID; **repelenty min.20% diethyltoluamid (DEET či DETA) např. AUTAN.** Neexistuje 100% účinná obranná látka, ale preventivně lze užívat antimalarickou chemoprophylaxi (někde jsou již plazmodie odolné), tzn. v Thajsku (zóna C) je to meflochin **LARIAM (250mg)** - 1x týdně 1 tabletu, nutno užívat pravidelně ve stejnou hodinu, po jídle a dostatečně zapít. Začíná se 1 týden před odjezdem, trvá během pobytu a pokračuje min. 4 týdny po návratu; ev. doxycyklin 100g **DEOXYMYKOIN** (nutná ochrana před sluncem) - 1x1 denně, příp. **DOXYBENE.** Někdy dojde k selhání a k projevům nemoci, v tom případě zahájit pohotovostní samoléčbu jiným než užívaným antimalarikem - **LARIAM 1. dávka 3 tablety, po 6 hod. 2 tbl, po 6 hod. 1 tbl.** Tím se nevyлéčí, jen odstraní akutní příznaky, takže později nutná co nejrychlejší lékařská péče.

13.2. začátek nic moc aneb den hrůzy ;)

Po dobalení batohu a batůžku v cca 1:00 jdeme konečně spát. No zkrátka je to další pořádně nevyspalá noc. Taky to ráno na sobě cítím: mám teplotu a rozlámané tělo. Raduška jako vždy na sobě nic nedává znát a mě zase označuje za hypochondra :-).

7:00 – vstáváme a v 7:45 voláme taxík. Jedeme taxíkem, protože venku je zima a my se nechceme moc oblékat. Za 10 minut je u nás a my vyrážíme :-)) Je to starý favorit, kterému na každé křižovatce chcípne motor (a to že je prý přímo po opravě), takže musí vždy startovat znovu. Taxi Praha asi už nikdy více. Stojí nás to 250,- a jsme na letišti za cca 10 minut. Taxikář je také jihočech :-) starší muž z Blatné u Strakoníc. Musím rozměnit 1000 Kč, protože taxikář nemá nazpátek. Na letišti ještě kupujeme 2 zapalovače – co kdyby byly potřeba. Nechávám nám zabalit krosnu, a dva batůžky bereme do letadla - jeden je Raduš s foťákem Canon EOS 500 s příslušenstvím (na focení z okna :-) a ten druhý je na hygienické potřeby a léky, které jsme vyndali z krosny.

Po hodině stání ve frontě u odbavovací přepážky (vyprosili jsme si sedadlo u okna v letadle do Kyjeva) odcházíme k bráně B2. Před námi nechtějí bez víza (cesta do 15 dnů) pustit Slovenku s trvalým pobytem v Čechách a přítelem z USA, přestože ji na ambasádě 2x telefonicky ubezpečili, že vízum mít nemusí. Nakonec jsme je ale v letadle viděli, takže to přeci jen nějak šlo (Slováci nejspíš potřebují vízum i pro 15 dnů). V 9:00 uskutečňujeme poslední telefonáty domů a Raduš ještě volá kolegyni Gábině kvůli nějakým pracovním restům (no jo workoholik). Let do Kyjeva probíhá dobře a rychle, hlavně díky tomu, že pořád koukáme z okna. Nebýt Tater tak je to tentokrát celkem nuda - ukrajinská placka pokrytá popraškem sněhu.

Na letišti musíme znovu procházet přes odbavovací přepážku a ačkoli jsme byli mezi prvními, nepovedlo se nám přemluvit tu hnusnou, neochotnou a nepříjemnou ukrajinku, abychom mohli sedět u okna. Prý to nejde. Po okouknutí jediného Duty free shopu na tomto malém letišti znuděně čekáme ještě 30 minut (celkem jsme zde strávili 1:15 minut). Nakonec jsme se nalodili, sedíme ve velkém Boeingu (údajně úplně novém - 1 měsíc v provozu) na trojsedačce uprostřed. Lidé, kteří ve frontě stáli za námi kupodivu sedí i u okének. Někteří (podle Raduš "šikovní gentlemani"), kterým se to nepoštěstilo, se pro své drahé polovičky (spíš pro svůj klid v duši - dnes to plně chápu :-)) pokouší směnit tato výhodná místa s těmi šťastnějšími cestujícími, kterým na tom tolik nezáleží. Takže probíhá celkem rušné škatulata hejbejte se, čemuž se úspěšně vyhýbám. S našťvanou Raduš není žádná řeč (co si počne bez okénka?) a tak v tichosti čekáme na čas odletu :-)). Po 5 minutách se dává letadlo do pohybu a stewardky nám předvádějí, jak se zachránit v případě katastrofy. No tak to by už stačilo, už můžeme frčet, né? To jsme si mysleli alespoň my. Jenže letadlo se rozhodlo, že dneska se špatně vyspalo a tak se nedostáváme ani na startovací dráhu a už stojíme. Kapitán nám 1 větou stručně sděluje (v ukrajinštině je mnohonásobně sdílnější), že za 30 minut poletíme, že se omlouvá kvůli technické poruše a že děkuje za trpělivost. OK, trpělivosti máme zatím dost. Jenže když už to hlásí asi po šesté a čas strávený v letadle se dá počítat na hodiny, jsou všichni už dost nervózní. Naše mladá ukrajinská sousedka s růžencem na krku si pročetla brožurku o tom, co dělat když letadlo spadne, asi 5x a na závěr se vždy pomodlí. Proč nás aspoň nevysadí, takhle sezením strávíme několik hodin v letadle navíc. Ach jo. Během dlouhých 5 hodin stání na ploše se setmělo a tak Raduš dostala alespoň trochu dobrou náladu, protože už ví, že o žádné výhledy z okénka díky tmě nepříjde :-). Snad až

při východu slunce nad Thajskem. Po dlouhé době nám přinášejí aspoň vodu na pití a oříšky, nic jiného nesmí, protože by jim to nevystačilo na dobu letu, pokud ovšem nějaký bude :-).

Dobře vybavení Češi (těch je v letadle většina) načíňají své zásoby tvrdého alkoholu a podle toho to později vypadá. Do Bangkoku pár mladíků doletělo ani neví jak :-). Na rozdíl od nás ostatních, kteří musíme poslouchat jejich "zvířecí" smích a hlasité pokřikování. Po dlouhých pěti hodinách je konečně odstartováno! Ještě že naše sousedka se modlí za nás všechny (alespoň co do počtu pomodlení), takže zůstáváme v klidu. A když se letadlo dostává do klidné letící polohy, mohou začít ty správné hody – pití a večere. Na předním panelu nám promítají zajímavé údaje o výšce a rychlosti letu, kolik je venku stupňů a nad čím letíme. Zde pro zajímavost:

18:30 - 18:45	startují motory a konečně vzletáme (původní plán byl 14:30, SEČ 13:30)		
18:50	4.300 m nad mořem	- 21 °C	730 km/h
18:55	7.700 m	- 40 °C	880 km/h
18:56	8.600 m	- 47 °C	950 km/h
18:58	9.300 m	- 51 °C	900 km/h
19:00	9.900 m	- 56 °C	868 km/h
20:53	10.050 m	- 57 °C	631 km/h

Jelikož jsme docela dost unavení, chceme spát a doufáme, že se vyspíme. Jenže to nevíme, že se tuto noc spát nebude. Za prvé proto, že se naše sousedka průběžně modlí a pravidelně si každou půl hodinu čte brožurku, co dělat v nouzi. Bohužel na to potřebuje světlo, které asi pro pocit bezpečí nezhasíná ani když chvílemi spí. Za druhé díky alkoholem posilněným hlučným mladíkům, kterým přišlo zajímavé smát se nahlas kdejaké blbosti. Protože všichni cestující včetně personálu dělají mrtvé brouky i když jim to kvůli spánku také vadí, mladíci jsou čím dál kurážnější. Raduš to už po určité době nevydržela a tak je poprosila, zda by nemohli ztlumit svou hlasitost. Ale odpovědí jí bylo, že za dvě hodiny stejně přistáváme, tak to snad vydrží! Díky této jejich drzé odpovědi na ně našťestí zařval i jiný vytočený kluk (pěkná vazba): "Jsi snad magor, ne? Už tu řveš 3 hodiny, vždyť je noc a lidi chtějí spát!" Jak málo stačí a je pokoj. Ráno při přistávání ti dva ještě těžce vyspávají a zdá se, že jim nedělá moc velkou radost fakt, že lidi ve dne nespí a povídají si. Takže začátek výletu nic moc. Doufáme, že dneškem jsme si smůlu vybrali na celý příští měsíc.

14.2. Bangkok - Khao San, čtvrť u Grand Palace

Po vydatnější ukrajinské snídani (podivně nechutná smaženo-vařená vajíčka v roládě s paprikou, žampiony a zeleninou, tlačinka, sýr, bagetka, máslo, ovocný salát, jogurt) konečně letíme nad Thajskem a venku už je světlo. Z okénka u sousedů občas zahlédneme, že díky mlze moc vidět není.

Na moderním menším letišti Don Muang přistáváme (těsně nad sousedícím golfovým hřištěm) v 9.30 hod. bez problémů, procházíme přes pasovou a celní kontrolu bez zádrhelu a velmi rychle. Jdeme hned na zdejší záchody udělat nějakou hygienu, dáváme dohromady bagáž, vyměňuji 100 dolarů po 42,71B a odcházíme na vlakovou zastávku. Tam nás směřují dobře viditelné ukazatele, ale pak na můstku přes "dálnici" už není řečeno, které nástupiště je to. A tak se musíme zeptat. Lidi jsou vesměs ochotní, ale většinou anglicky nerozumí, co po nich chceme (naštěstí to byla spíš výjimka). Nakonec nám ale jedna starší paní poradí. Je to ten blíž k letišti.

Sestupujeme po schodech na nástupiště a jdu koupit lístky. Stojí nás to neuvěřitelných 5B :-). Jenom doplatím a už přijíždí starý vlak (pozor moc často nejezdí! jinak se musí jet busem či taxi hned vedle na "dálnici"). Nasedáme (je to 3. třída) a jedeme. Kousek od nás sedí jiní Češi (kluk a holka) a pak i jeden Novozélandčan, který byl 3 měsíce v Nepálu a teď cestou domů se chce zastavit v Bangkoku. Jízda trvá cca 50 minut. Pohled z vlaku je náš první kontakt s touto zemí a proto pořád koukáme z okna. Jenže kromě pár nádraží a chrámů vidíme většinou jen chudinská obydlí (dřevěné slamy), se kterými se pak budeme setkávat častěji, protože to je obyčejná thajská realita. Cestou poprchává, což je příjemným osvěžením, protože je nám děsné vedro a úplně z nás teče od první chvíle na „čerstvém“ vzduchu (běžný vlhký smog v Bangkoku - v celém Thajsku skutečně jedinečný). Většina domů je omšelá, buď betonové 2-3 patráčky nebo dřevěné chajdy, sem tam nějaký chrámeček. Výjimečně něco modernějšího nebo zachovalého "evropského" z koloniálních dob (Thajsko ale nikdy kolonií nebylo, na což jsou patřičně hrdí!).

Na nádraží jsme kolem 11:30 a na informacích se hned ptáme na vlaková spojení do Chang Mai. Dostáváme A4 jízdní řád a ještě nám říkají, kde máme koupit lístky. Tak tam rovnou jdeme. Pojedeme v neděli večer v 19.25 hod. 2.třídou s lůžkem (oba nahoře) a větrákem za 2 x 491 B. V informacích o kousek dál se ptáme, jakým busem se dá dostat na Khao San ulici, vyhlášené to místo baťůžkářů pro levné přespání. Odpověď je č.53. Jdeme tedy na zastávku, kterou nám popsali (napravo od hlavního vchodu na nádraží). Cestou si kupujeme 1,5 l vodu za 15B. Po té, co jsme se přes naháněče dostali k "zastávce", hned něco jede. Hurá - č.53. Všechny zdejší autobusy jsou hlučné smradlavé staré herky. O trochu lépe jsou na tom ty dražší klimatizované. Nastupujeme, ihned se k nám přitočila „průvodčí“ a tak jí hlásíme, kam jedeme a platíme po 4B. Po asi hodinkové projížďce v dopravních zácpách města nám dává signál, že máme vystoupit. Vystupujeme kousek od Khao Sanu. Procházíme v ulici pár Guest Housů, až se rozhodujeme pro Nat GH za 180B. Pokoj tradičně omšelejší (dvojpostel, komoda, větrák) a sociál je sdílený na chodbě, ale s tím jsme počítali a nám to stačí. Jelikož nám doporučují koupit si zámeček na dveře, jdu ho koupit na zalidněnou ulici, kde jsou stánky se vším možným (viz naši Vietnamci). Anglicky se vždycky nějak domluvíte a nesmíte zapomenout smlouvat, což jsem tentokrát ještě nevěděl, proto ten zámeček stál 80B (jinde i za cca 20B :-))

Po hodinkovém odpočinku se jdeme projít po okolí do města. Raduš má prasklý zip u kalhot, tak nedaleko nacházíme pouličního "krejčího", kterému svěřujeme kalhoty. V pět se pro ně máme vrátit.

Jdeme se projít k řece Chao Phraye. Tam nastupujeme na loď a jedeme ke Grand Palace - Velkému královskému paláci. Zde se procházíme v přílehlých vyzdobených uličkách čtvrti China town, kde právě končí slavnosti nového čínského roku. U jednoho staříka dostáváme s němými posunky a úsměvem šálek čínského čaje. Usmíváme se na sebe a ochutnáváme tento hořký čaj. Jinde kupujeme pohledy a známky, abychom je mohli poslat domů. Na pátou se musíme vrátit, abychom vyzvedli kalhoty. Jenže když tam dorazíme, tak kalhoty nejsou ještě vůbec hotové. Zapomněl na to. Takže se vrhá hned do práce a my máme přijít tak za hodku. Jdeme domů, dáváme sprchu, nakonec utahaní na půl hodiny usínáme.

Před šestou vstáváme a jdeme pro kalhoty. Naštěstí už jsou hotovy a to dokonce velmi dobře, jak to zhodnotila švadlenka Raduš. Cestou zpět domů u pouličního stánku, kde se vždy vše před vámi čerstvě vaří, smaží, peče, griluje apod. (proto jsme neměli žádné zaživačské potíže - zdravotníci z hygienické stanice by měli opravdu radost :-), kupujeme naše první místní jídlo - tradiční thajské smažené nudle Pat Thai a zeleninové závitky Spring roll. Naštěstí nám obojí chutná, ale sami si ještě netroufáme ochutit to nějakým z mnoha nabízených druhů koření ve

stánku. Ostatně Raduš bez koření (téměř vždy s chilli) zůstala celý pobyt v Thajsku, protože jinak by umřela sežehnutím nebo hladem :-). Thajci to pálení už ani necítí, a to včetně malých dětí.

V 20:00 už jdeme do postele a chceme spát. Ale z ulice k nám oknem doléhá pořádný hluk od restaurací a stánků s muzikou (na černo vypálená CD apod.). Ještě že máme špunty do uší :-).

+	4271 B	výměna 100 \$ za 42,71 B
-	10 B	2x 5 B jízdenka vlakem z letiště do BKK
-	982 B	2x 491 B jízdenka nočním vlakem do Chang Mai
-	8 B	2 x 4 B jízdenka do Khao San
-	80 B	visací zámek
-	180 B	ubytování - 2 lůžkový pokoj v Nat GH v Khao San
-	12 B	2 x 6 B lístek na loď v Chao Praya (cca 4 stanice)
-	63 B	3 pohledy a 3 známky
-	10 B	Pat Thai - národní jídlo ze smažených nudlí
-	10 B	Spring roll - t.j. těstové závitky plněné zeleninou
-	50 B	výměna zipu u odepínacích kalhot
-	45 B	9 x 1 l vody (po 5 B)

15.2. Bangkok - trh Chatuchak a Sanam Luang se Smaragdovým Budhou

Vstáváme v 7:45. Dnes je sobota a my chceme jet na vyhlášené rozsáhlé trhy do Chatuchaku. Zjišťujeme si, že musíme autobusem č.3. Cestou na bus si Raduš kupuje sladký rohlík a pak už jen na zastávce čekáme. Poměrně dlouho, takže si nejsme jisti, zda jsme tam správně, ale nakonec přece jenom bus přijel. Jedeme asi hodku a průvodčí nám říká, kde vystoupit. Od zastávky se jde dál rovně dopředu až po nějakých, 400 metrech přicházíme k tržišti.

Tady lze koupit opravdu cokoli a jak jsme později zjistili i levně. Je to takové ohromné množství krámků, že jsme zde nečekaně strávili skoro celý den (9:30 – 16:00). Kromě jídla (např. smažení červíci, švábi, škorpióni a jiná havěť), tradičního i moderního oblečení, suvenýrů, domácího a kuchyňského nářadí, zde také prodávají nádherný týkový nábytek (ptali jsme se na vyřezávané sofa za 16000B, jehož levnější ale 40denní doprava lodí by stála také tolik, přesto by to v součtu vyšlo levněji než koupě v Čechách :-), náboženské a asijské antikvariátní předměty (sošky, nábytek, obrazy aj.), rostliny (včetně orchidejí), zvířátka - papoušci, drůbež, veverky ?, králíci, želvy, hadi, štěňata (doufáme, že ne na jídlo) apod. (chudáci v tom vedru, zejména rybičky v igelitácích) a toho nevídaného vybavení do akvárek :-O). Zaujali nás kohoutí zápasy včetně napětí ze sázek. Hned vedle probíhaly zápasy samců rybiček bojovnic pestrých (bety), které stojí vystavené v obyčejných flaškách a pro boj je slijí do jedné. Zápas na život a na smrt :-(Úmyslně skoro nic nekupujeme (kromě trochy jídla a 3 tílek za 99B), protože jsme se jen chtěli rozkoukat a pokochat se exotikou.

Nazpátek jedeme zase busem 3, ale tentokrát klimatizovaným. Je o něco dražší a je v něm opravdu i zima. Vystupujeme na Khao Sanu a jelikož bych rád ještě něco za ten den viděl, jdeme ke Grand Palacu. Ten je samozřejmě již zavřen (mají do 15:00!). Na rozsáhlé zatravněné ploše Sanam Luang před Grand Palacem je spousta lidí (většinou rodin) polehávajících na dekách, hodně z nich pouští draky (tady a v této době tradice). Atmosféra je jaksi slavnostní - stojí tam spousty vystavených zlatých oltářů, kolem nichž se motají mniši v oranžových hábitech. Koná se

několik jejich přednášek a na tom největším osamoceném oltáři je nějaká zelená asi 50 cm vysoká soška, kolem které chodí procesí modlících se lidí s lotosem či vonící tyčinkou v sepjatých rukou. Dokonce vidíme i školní autobusy a spousty dětí v uniformách při nějakém obřadním nástupu. Raduš fotí jak blázen (já jí vyčítám, že na takové pitomé sošce plýtvá film) a teprve později jsme zjistili, že to skutečně bylo hodně výjimečné! (nahlas jsem se Raduš dokonce i omluvil :-). Odcházíme podívat se na západ slunce nad chrámem Wat Arun na druhé straně řeky a chvíli tu sedíme, protože je krásný úplněk. Když začíná být tma (18:20), vracíme se a děláme několik nočních fotek královského paláce, oltářů (podle zítřejších informací prý dovezených z nejdůležitějších chrámů), a také národního pokladu - tj. oné zelené sošky Smaragdového Budhy, který je v těchto dnech mimořádně vystaven venku mimo hlavní chrám Grand Palace. Zítra ho prý bude král převlékat do letního oblečku (celkem má 3 podle jejich ročních období) a stěhovat zpět do chrámu (to vše se však dozvíme až zítra při prohlídce Grand Palace :-). Ještě procházíme přilehlé čtvrtě a Raduš chce dojít až k pomníku demokracie, ale když vidí tu dálku, souhlasí se mnou, že to za to nestojí, a vzdává to.

Doma dáváme nezbytnou osvěžující studenou sprchu (jiná voda ani neteče) a jdeme nedaleko na thajskou masáž, která nás láká. Já si беру hodinovou, Raduš jen půl hodiny a další půl hodiny absolvuje kosmetiku. Při vstupu nám Thajka omývá nohy, ta samá nám při odchodu nabídla na rozloučenu čaj. Zatímco s masáží (v místnosti s příšeřím a dalšími asi 4 klienty na vedlejších matracích) jsme oba celkem spokojeni (pěkně nám protáhli svalíky a klouby chvílemi až praskaly :-)) je to spíš taková chiropraxe), Raduš s následující kosmetikou už tak spokojená nebyla, prý to pěkně odflákli. Já si pak ještě dávám Pat Thai s vejcem. Večer než se jdeme pokusit spát (ulice opět na noc ožívá), posíláme SMS a balíme bágel na zítra.

-	180B	pokoj
-	5B	sladký rohlík
-	7B	2 x bus do Chatuchaku
-	80B	2 x jídlo (po 30B), 2 x pepsi (po 10B)
-	10B	redukce do zásuvky
-	100B	3 tílka (černé, modré, khaki)
-	10B	kousky melounu
-	10B	kousky papaje
-	28B	2 x klimatizovaný bus do Khao San
-	10B	sáček jahod
-	220B	Thajská masáž – hodina 140 B, půlhodina 80 B
-	200B	kosmetický salon
-	15B	Pat Thai
-	31B	6 l vody

16.2. Bangkok - Grand Palace, Wat Arun, Wat Po

Dnes vstáváme až v 9:30. Jsme sbaleni a tak odcházíme s batohy na dnešní „procházku“ Bangkokem. Pro jistotu začneme v Grand Palace. Přecházíme zatravněnou plochu Sanam Luang s vystaveným Smaragdovým Budhou. V areálu Grand Palacu přizipujeme delší nohavice a přes

tílko navlékáme tričko. Kupujeme vstupenky po 200B (tradiční vysoká cena do všech jejich národních přírodních parků vč. této památky) a velký batoh ukládáme na informace. Jenže u vstupu s přísnou kontrolou zjišťujeme, že moje obuv jim nevyhovuje, protože mám pantofle a tak nás "vyhánějí". Kdybych měl pásek přes patu, tak by to bylo OK (Raduš to prošlo). Jenže nemám a tak si musím jít řádnou obuv na zálohu půjčit do jejich půjčovny. K tomu si musím do sandálů koupit ponožky. Kdo nemá nábožensky vhodné oblečení - zakrytá ramena a dlouhé kalhoty nebo sukni - musí se tam řádně doobléci. Náhodou to mají dobře zařízené, protože na některé ženy vyjdou i krásné tradiční "zlatem" vytkávané sukně. Ostatní oblečení je obyčejné plátěné ale pohodlné (haleny, sukně a kalhoty). Některým turistkám to dost sluší a hned se nechávají fotografovat - celkem hezká památka a zadarmo. V Grand Palacu tu nádheru už jenom fotíme a fotíme :-). Je tu strašně moc lidí (turisti i Thajci!) – no jo neděle a hlavně výjimečný celonárodní svátek (teď už víme :-). Za chvíli prý má přijít samotný král na soukromou modlitbu a tak zavírají hlavní chrám, kde bývá obvykle vystavený Smaragdový Budha. V několika jiných chrámech tohoto komplexu probíhají další hlasité bohoslužby. U královského paláce mezi sochami slonů (národní zvířátko) hlídá tradiční uniformovaná stráž, která stojí raději na podstavci, asi aby působila trochu důstojněji v porovnání s mnohem vyššími západními turisty :-). Mezi spoustou duchovních i civilních staveb a soch trávíme čas uchvázeni exotickou atmosférou a přepychem (téměř vše je pozlacené nebo načínčané z barevných střepů porcelánu) až do dvou hodin.

Po prohlídce jdeme k blízkému říčnímu přístavišti, kde v tamní restauraci nechávám batoh, a jedeme lodí (lístek za 2B na osobu) na protější břeh k Wat Arun. Hned u vchodu do tohoto chrámu úsvitu (přeloženo) je mnich, který vás za příspěvek pocáká vodou s přáním štěstí. Můžete zkusit. Vstup do samotného Wat Arun stojí á 10B (platí pouze cizinci), je to vysoké čedí (homole) ozdobené barevnými kousky porcelánu. Děláme pár fotek a jelikož mám úplně mokré šortky (propocené), jdeme si lehnout na trávu před chrámem a sluníme se, abych trochu vysušil kačata. Nedaleko je mladá prodavačka, která za těžké prachy půjčuje turistům tradiční thai oděvy a šperky na udělení fotky. Bavíme se při pohledu na 3 nejspíš Britky či Irky (bílé, zrzavé, tlusté, zkrátka hnusné), jak se do těch uzounkých šatiček chtějí narvat a pak jak je znuděně ta prodavačka fotí. Bůhví co na té fotce bude :-). Přejíždíme lodí zpět na druhou stranu a pokračujeme návštěvou chrámového areálu Wat Pho, kde mimo jiné funguje prý nejvyhlášenější masážní salón a škola. Největší zlatý ležící Budha stále ještě ležel a tak jsme si ho také vyfotili. Jeho perletí vykládaná chodidla jsou úžasná. V tomto chrámu Raduš u vstupu dostala přes ramena erární šátek na zakrytí, jako obvykle jsme se museli zout. Včera v Grand Palace jsme se ještě trochu obávali o naše škrpály vždy zanechávané volně před chrámem, ale za celý měsíc se nám žádné neztratily :-). Lidé si kupovali malé mince pro štěstí a pak je házeli do dlouhé řady kotlíků, takže se tam stále ozývalo cinkání. Venku byla spousta malých čedí, které sloužily jako hrobky vznešených (nejspíš královských) thajců, také tři velká barevná porcelánová čedí a další menší chrámečky. Celé to procházíme asi za hodinku.

Vracíme se pro batoh. Majitel restaurace má evidentně radost z toho, že jsem mu důvěřoval a to zhruba dvě hodiny. Já jsem byl taky rád, že tam ten batoh zůstal :-). Odtud jdeme na bus, abychom se dostali na vlakové nádraží. Jelikož známe jenom č.53, ptáme se lidí, kde má zastávku. Ale zjišťujeme, že 53 jezdí touto cestou jenom jednosměrně a že je jednodušší zvolit č.1, ptáme se postávajících thajců na radu. Moc těm lidem ale nedůvěřujeme, protože moc anglicky neumí. Tak se radši ještě ptáme mladého kluka. Ten však není z BKK a tak se ptá všech okolo. Nakonec dali všichni dohromady stejnou radu – bus č. 1. Když jednička přijede, loučíme se a děkujeme. Jelikož i v malém autobuse jako farangové (běloši) jsme středem pozornosti, jedeme

výjimečně zadarmo, protože i průvodčí z nás má podivnou radost (nejspíš nás Thajci ze zastávky dobře uvedli :-). Říkám mu, že jedeme na nádraží, on s úsměvem přikyvuje a na nádraží nás upozorňuje, že máme vystoupit. Zde dávám batoh do úschovny za 30B.

Vyrážíme do China townu, kde hned na začátku potkáváme staršího thajce, který si s námi chce anglicky povídat. Vypadá neškodně a tak nám to nedělá problém. Po sérii rad, co máme vidět v Chang Mai, dodává, že zná i jednu firmu, která organizuje treky na severu. Začínáme chápat, že se s námi baví možná i z jiného důvodu a že vše, co říká musíme brát s rezervou. Po rozloučení se jdeme podívat do nedalekého Wat Traimit na největšího (5,5tuny a 3m výška) Zlatého Budhu. Chlapík nám předtím tvrdil, že je to už zavřené, ale jak jsem řekl, v Thajsku je potřeba vše brát s rezervou. A taky že jo. Zavřeno nebylo, takže jsme si pohled na tohoto Budhu-cvalíka mohli vychutnat, akorát se před chrámem motá spousta mnichů. Tady jsme poprvé viděli Buddhistskou "loterii" a hrací automat na štěstí :-))

Dál se touláme čínskou čtvrtí (China town). Procházíme hlavní třídou Thanon Yaowarat, známou z mnohých fotek. Zde je největší koncentrace zlatníků a prodavačů čerstvě vařených mořských potvůrek. Na ty jenom koukáme, protože já na to rozhodně chuť nemám. Zato ale nedaleko ochutnáváme 4 zvláštní bílé smažené placky s nějakou zelenou trávou (pórek, řasy nebo bůhví co) uvnitř za 10B. Jsou výborné a tak kupujeme další. Ale už se chýlí čas a tak se vracíme. Na nádraží se ještě v cestovkách ptáme na jejich nabídku (a ceny) treků po severních horách. Jedna nabízí 3 dny treku v nějakém národním parku a 2 noci v hotelu za 2000B, druhá 3 dny treku v národním parku Don Inthanon a jednu noc v hotelu za 1800B. Nabídky si zapamatováváme, abychom je mohli porovnat na severu a jdeme na vlak, který nám už za chvíli pojede (19:40).

Ve 21:30 se rozkládají postele a tak se jde spát. Spíme oba naproti sobě na horních lůžkách. Já usínám až se špunty v uších, kvůli klasickému zvuku jedoucího vlaku po kolejích a větráku pod stropem.

-	400B	2 x 200B vstup do Grand Palace
-	15B	ponožky
-	10B	kousky melounu
-	20B	2 x 10B vstup do Wat Arun
-	20B	2 x 10B vstup do Wat Pho
-	8B	4 x loď přes řeku
-	20B	2x10B placky s něčím zeleným
-	20B	kari kuře
-	30B	úložna zavazadel
-	35B	7 x 1l voda

17.2. Chiang Mai

Noc byla klidná. Zhruba v každém vagóně je stálý "průvodčí", který rozkládá a skládá lehátka. I přes noc jdou větráky u stropu a mírně se tam svítí. S tím se musí počítat při spaní nahoře (žádné velké trauma), také se tam leze po žebříčku a postel je užší než dole, proto je to levnější místo. Na konci vagónu je vždy záchod a na chodbičce před ním 3 nerezová umyvadla. Vedle má kabinku průvodčí. Probouzíme se v 7:45 s tím, že za hodku budeme v Chang Mai. Zatímco jsou nám ustýlány postele na sedačky, zjišťujeme, že máme zpoždění, a tak si chvíle

zkracujeme focením a koukáním z okna. Se zpožděním 1,5 hodiny v 9:30 přijíždíme na nádraží a vystupujeme. Když vycházíme ven, jsme stejně jako ostatní turisté oslovováni Thajci, kteří nabízejí ubytování a treky. Ignorujeme je a utíkáme co nejdál od jejich shluků. Jdeme pěšky podle mapky v Lonely Planet do zdejšího státního TAT informačního centra (ta jsou ve všech průvodcích doporučovaná kvůli nezáujatosti), jenže centrum je od nádraží pěkně daleko, takže ostatním doporučuji nepohrhnout dopravou. V TAT získáváme od neochotných holek brožury s kontakty na ubytování a na treky, žádné jiné informace. Proto po krátkém prostudování nakonec jdeme hned do vedlejší soukromé cestovní kanceláře a ptáme se na nabídku. A jelikož se nám zamlouvá jak doporučené ubytování – buď G.H. Ben či G.H. Good will (hned za rohem, vedle sebe) i jejich nabídka treků, bereme obojí - bydlení i 3denní výlet. Platíme 500B zálohu na trek a jdeme se ubytovat. Vybíráme si G.H. Ben, ačkoli i ten druhý je hezký. Máme poměrně hezky zařízený a tichý dvojlůžkový pokoj s větrákem a vlastním sociálem (WC, teplá sprcha, umyvadlo) za 150B.

Po vybalení si a rychlé sprše (poslední noc ve vlaku jsme se moc nemyli) vyrazíme do města.

Procházíme ho celé pěšky a přesto můžeme říct, že jsme viděli vše, co lze. I když jsme prý neviděli to nejkrásnější a tím je chrám na kopci za městem, kam se musíte nějak dopravit (taxi, skútr). Navštěvujeme většinu zdejších významných chrámů - vidět všechny by už bylo asi nudné, protože Chang Mai je obrovským množstvím chrámů proslulé. U dvou nejposvátnějších míst jsou cedulky s upozorněním, že tam mají ženy vstup zakázán! Na jednom stromě objevujeme obrovské (jako meloun) plody sice smrdícího ale dobrého sladkého ovoce durian, jinde se zase na mě "vrhá" tlupa psů - už jsme měli na mále :-). U jednoho stánku jsme na banánovém listu viděli vykuchané ryby a žáby. Cestou se zastavujeme i na vynikající oběd - Raduš si dává polévku s širokými rýžovými nudlemi a mořskými potvůrkami (doufejme :-).

Naše procházka městem končí se stmíváním návštěvou nočního bazaru, kde kupujeme hodinky a Raduš tam marně shání levné (tzn. pokouší se usmlouvat nasazené ceny pro bělochy) páskové pantofle. Po naší menší výměně názorů o smyslu nakupování na zdejším "předraženém" trhu, odcházíme domů. Zapomněli jsme ale koupit vodu, takže jdu do nedalekého supermarketu. Raduš přichází za mnou a děláme menší nákup. Hned vedle supermarketu je ... světe div se v Thajsku celkem oblíbený ... BAŤA, kde mají poměrně levné páskové boty, takže si Raduš konečně kupuje své vytoužené botky do vedra. S tímhle už samozřejmě jako patriot souhlasím a na oslavu "vítězství" si dávám nanuk a venku u stánku kupujeme před námi osmahnutý sladký pancake (omeleta) posypaný banánem, zalitý čokoládou a sladkým kondenzovaným mlékem - výborná kalorická bomba.

V půl deváté jsme doma a dlabeme naše nejoblíbenější jídlo - v marketu koupený meloun :-). Kolem 22:00 jdeme psát email dolů k recepci a poslat SMS z webu.

-	500B	záloha na trek
-	10B	2 x 5B kopie pasů
-	150B	pokoj v G.H. Ben
-	30B	6 x 5B voda
-	70B	2 x nudlové jídlo 25/20B, 2 x pepsi po 10B, spropitné
-	400B	hodinky pro Raduš
-	249B	páskové sandály pro Raduš
-	39B	meloun
-	10B	nanuk

-	25B	pancake (omeleta) s banánem a čokoládou
-	32B	4 x 8B za 1,5l vody
+	8542B	200\$ za 42,71B

18.2. Trek (den první) v Mae Tang - vodopád, gejzíry, kmen Pwo Karenů

V 8:50 pospícháme z G.H. do cestovky (MAEPING RIVERSIDE TOUR), kde máme mít v devět sraz s ostatními turisty chtivými výletu. Tam předáváme potřebné věci do vyfasovaných "vojenských" batůžků a zbytek (tzn. většinu) věcí necháváme u nich v úschově. O tom je sepisujeme i protokol, cennější věci a pasy zalepili do obálky, kterou jsme všichni přechmárali svými podpisy :-)). Doufejme, že se s nimi shledáme. Ale myslím, že nebude problém.

Doplácím jim také zbytek za cenu treku (2500B), dávám jim fotokopie našich pasů (ty jsme si museli udělat včera ve městě).

Musíme čekat až se dostaví zbytek lidí, který sváží dodávka. Ale mají nějaké zpoždění. Prý si někdo něco zapomněl na hotelu. V deset konečně doráží (v Thajsku se skutečně rozlučte s přesným časem :-)) a my k nim přisedáme a konečně jedeme. V autě na lavicích s námi sedí: asi 40letá Korejka Sofia a její tři synové (15,16,17let!), asi 50letá Kanadanka Kathie a cca 25 letý páreček Izraelců Benzi a Rina.

Cestou se stavíme na turistické policii (thajská specialitka - založeno pro pomoc a lepší komunikaci s turisty v nouzi), kam odevzdávají naše kopie pasů. Potom opouštíme Chang Mai a jedeme na sever. Zastavujeme na tržišti, aby naši průvodci nakoupili jídlo na ty tři dny, po které nás budou krmit. Snad v pralese neumřeme hlady :-). Já si radši kupuji ještě sušenky a mandarinky.

Cestou si povídáme jak s Izraelci, tak i s Kanadankou. Akorát Korejka a její synové jsou prozatím nepřístupní a jak je vidět, tak si tahle banda dokonale vystačí sama.

První turistickou zastávkou má být vodopád, ale bohužel nejdřív jdeme na oběd. Takže po jídle musíme vystoupat k vodopádu s plným žaludkem. Cesta tam je asi 1km do kopce. Tápeme bez průvodce, který zůstává u oběda a v klidu s majiteli restauračky relaxuje (klasika). Vodopád však je poměrně hezký, takže nám celkem zlepšuje náladu. Díky menším pochybnostem o správné cestě, se více s ostatními sbližujeme. Takže nakonec dobrý začátek :-)) Že by průvodcův záměr?.

Dál se jede do národního parku, kde máme navštívit horké prameny a gejzíry. U vstupu za nás průvodce Tim platí poplatek 200B/osoba. Odtud už půjdeme pěšky s bágly na zádech. První cesta vede ke gejzírům. Ta byla krátká a nijak zajímavá celkem suchým (pra)lesem, ale gejzíry a teplé prameny už stály za to. Škoda jenom, že jsme neměli vajíčka na jejich uvaření, tak jako vedlejší skupinka (že by Japonců ? :-)). V dost horké vodě protékajícího potoka se dalo brouzdat, příp. za poplatek ve vedlejších lázníčkách v bazénku i koupat. Zde poprvé žasneme, že se Thajci často místo v plavkách koupou v kalhotkách a tričku :-O

Dál již putujeme „džunglí“. Do kopce, takže jsme rychle splavení. Pomáhám pomocníkovi :-)) průvodce s částí nákladu jídla, protože prcek vypadá dosti zdecimovaně, anglicky neumí vůbec nic :-)). Dnes máme dojít do první Karenské vesnice a tam také přespát. /Karenové = nejpočetnější etnikum žijící zejména v severních horách a živící se tradičním zemědělstvím/. Cesta trvá cca 1 hodinu.

Vesnice se sestává z několika dřevěných chýší na nožkách, kolem nějaké to prasátko, kohoutek, kachnička, pejsánek, zahlédli jsme i krávy odcházející kamsi k potoku. Domorodci jsou většinou někde schovaní. U vesnice děláme obhlídku okolí, zjišťujeme zázemí. „Koupelna se záchodem“ není nic jiného než dřevěná kůlnička, kde je v zemi zabudován turecký záchod a kde jsou dva vývody vody. Jeden na napouštění vody do kádě s miskou na zalévání záchodu a druhý zakončený ve výšce 1.7m jako sprcha (já se pod ní vejdu jen shrbený :-). Jdeme i k nedalekému potůčku, kde se dá také osprchovat potoční vodou svedenou bambusovým korýtkem. Je podstatně studenější, ale vypadá to romantičtěji. Přesto se dnes večer neosprchujeme, protože to nějak nestíháme. Naše mužská část výpravy se přidává k pár tamním klučinům na palouku hrajícím fotbal, a jak se tak okolím ozývá naše bujaré veselí ze hry, z vesnice přibývá čím dál víc dětí. Hrajeme co se dá, tzn. bez zavedené elektriny to jde jen do setmění. "Naše ženy" na nás koukají z terásky naší chýše, kde budeme při svíčkách večeret a nocovat. Tim s pomocníkem nám zatím vaří večeri o několika (byť skromných) chodech, protože speciálně kvůli izraelcům musí kromě našeho hlavního jídla udělat i druhé bez vepřového. Pak hraje na kytaru a pokouší se trefit do nějaké písničky, kterou bychom mohli znát. Nejvíc nás stejně baví svým úžasným smíchem a parodováním. V té tmě se se svíčkou dá jakžtakž dojít na záchod, ale sprchování jsme neriskovali. Bavíme se asi do 22:00 hod., takže se jde spát poměrně brzo, ale nevdá, rádi se po námaze vyspíme. Chybou však bylo, že jsme nechali první usnout mladé Korejce. Jeden z nich nám totiž „předvádí“, jak dokáže v Koreji chrápat. Bohužel se kvůli tomu nedá usnout. Když už jsme konečně zabrali, přišel hlučný noční host. Nikdo ve tmě ani nedutal (i chrápání v tu dobu utichlo), jen tu a tam se ozvalo ustrašené šeptání v rodných jazycích :-). Naštěstí to byl jen místní pes, který šmejdil po zbytcích jídel i mezi neumytým nádobím. Někdo z nás totiž zapomněl zavřít vrátka na schůdcích vedoucích k našemu obytnému prostoru nahoře v domečku na nožičkách. No zkrátka nevyspalá noc.

-	2500B	doplatek za trek (celková cena 2x1500B)
-	30B	sušenky 10B a 1 kg mandarinek 20B
-	5B	voda

19.2. Trek (den druhý) v Mae Tang - džungle, jízda na slonech, kmen Akha

I když bývá přes den vedro, v noci se dost ochladilo a dokonce jsme se zimou občas probudili (já spíš tím, jak se ke mně Raduš snažila víc přitulit, aby jí bylo tepleji :-), přestože jsme měli mikiny a dlouhé kalhoty. Ke spaní nám připravili každému moskytiéru (v pohodě se pod ní vejdu i dva :-)) a asi 4 deky, takže na 2 jsme spali a 2 jsme se přikryli. Neštěstí dnešní noci dokonávají kohouti, kteří od 4:00 do 5:00 kokrhají. Bohužel tím budí i energii sršící Korejce. Ti vstávají a od té chvíle už jenom vyřvávají před chajdou. Nakonec i my vstáváme po neúspěšných pokusech o spánek v 7:00 s kruhy pod očima. Ale přesto jsme celkem čilí. Obhlížíme dění ve vesnici a pozorujeme ženy v tradičním oblečení pracující na poli a další vytloukající rýži u chajdy. Ke snídani Tim připravil toasty s margarínem a džemy (jahodový a ananasový) k tomu míchaná vejíčka. Kafaři měli naservírovanou i kávu. Smůla pro nás - čaj nebyl. Zatím na všech zastaveních se dala koupit voda, i když dražší.

Dnes jdeme do sloního kempu. Cesta nám zabírá asi 3 hodiny moc krásnou přírodou – o něco svěžejší džungle, sem tam termitiště - po hřebeni kopců s výhledem na okolí, pořád nahoru a dolů.

V kempu dostáváme jednoduché rizoto a jelikož tu teče "čistá" řeka, jdeme se po jídle koupat - necháváme se několik desítek metrů unášet docela silným proudem a dole se zachytáváme bambusových vorů. Inspirovali jsme se skupinkou hodně mladých turistů, kteří tu také čekají a zbytek výletu absolvují s námi (bohužel). Po chvíli přichází z protějšího břehu mahuti se slony. Koukáme se na ty nádherné obry, když jsou „ustájeni“ (jako obvykle za nohu přivázání řetězem ke stromu), jak se posypávají hlínou, "tancují“, protahují si šlachy u nohou. Nejlepší je jejich mytí a koupání v řece. To se jim moc líbí, stejně jako nám :-)

Asi tak za hodku odjíždíme – konečně přímý kontakt se slonem. Na každém slonu je dvojsedačka s dekou, nastupujeme na ně z vyvýšeniny přesně ve výšce sedačky :-). Sloníci jsou mírně porostlí dlouhými štětinami a jejich kůže je tvrdá a suchá. Jízda na nich není až tak nic úchvatného, ale určitě je to zajímavý zážitek - i když chodí docela pomalu, pěkně se kýveme ze strany na stranu a sedíme v pěkné výšce. Zkousím si podobně jako mahuti sednout slonovi přímo za krk, ale protože mám jen kraťasy, jsem brzy na nohou poškrábaný drsnou kůží. Takže příště dlouhé kalhoty nebo deku pod zadek. Po 1,5 hodinové cestě podél či přímo v řece i kolem stád vodních buvolů dorážíme do cílové vesnice. Cestou se mahutům podařilo ulovit v řece plovoucího hada (poměrně vzácnost v tuto dobu) a tak ho vzali sebou na uvaření.

Zjišťuji, že mám z vody alergickou vyrážku a tak se už v téhle řece koupat nebudu :-(. Zvlášť po té, co se do ní vykadili všichni sloni včetně několika stád těch vodních buvolů. Ubytováváme se v jedné chýši (tady jsou již bez nožiček) se společnou uzavíratelnou ložnicí, vedle je malá kuchyňka a mezi tím přístřešek se stoly.

Po vydatné večeři (kromě klasické rýže a masa také dobrá vařená oranžová dýně) dostáváme ochutnat Timem uvařeného hada v polévce. Chutná asi jako kuře křížené s rybou. Jinak nic speciálního, až na to, že Thajci chroupají i kůži se "šupinami" (je to jak chrupavky, hned jsme to vyplivli). Po večeři si opět povídáme a když plánujeme jít spát, zve nás druhá skupinka turistů k nim na táborák, kam nám zběhnul Tim se svou kytarou. Holt tam mají koketnější holky - 2 trhlé stále hulící předvádějící se Holanďanky, které jsou už úplně ožralé z vlastních zásob a ještě se snaží opít dva snad už zletilé Japonce. Jeden Holanďan Timovy skvěle přizvukuje na vypůjčeném bubnu.

Nad námi krásně svítí hvězdy. Moc dlouho nezůstáváme, protože zábava začíná být pro většinu naší skupinky trapná i když hudba je super. S půjčenou baterkou dáváme sprchu ve vedlejším přístřešku se záchodem a jdeme na kutě. Korejcům radši říkám, že dnes chrápat nemusí. A skutečně tu noc byl klid :-). Na spaní nám připravili tlusté spacáky, takže zima nehrozí.

-	10B	voda ve sloním kempu
---	-----	----------------------

20.2. Trek (den třetí) - bambusové rafty, orchidejová farma, Chiang Mai

Ráno nás zase budí kohouti, ale jinak bylo spaní super. Na snídani máme výborný sendvič namočený ve vajíčku a opečený. K tomu případně zase džemy. Sofia přijímá nabídku místní ženy na masáž zad, ale po chvílce jí dává peníze a zakazuje jí pokračovat, protože prý je to hrozné :-). Obchází nás také žebrající žena v hezkém svátečním kroji i s dítětem v náručí, smutné živobytí. Pak si balíme – dnes musíme navíc do igelitových pytlů, protože poplujeme na bambusovém voru

a člověk nikdy neví :-). Při čekání si povídáme, předáváme si na sebe kontakty, pořádně se mažeme opalovacími krémy (na vodě to bude pálit dvojnásob) a pozorujeme koupající se děti. Mezitím Tim s dalšími chlapíky z vesnice zpevňují připravené vory z tlustých bambusových klád a snaží se je přidělat na naši váhu - k bokům totiž přivazují další, abychom neměli tak hluboký ponor :-). Z odřezků u "kloubů" jsou takové kalíšky (vázičky), které holkám dávají na památku. Uprostřed jsou na trojnožce pověšené naše batůžky.

V 10:00 za spalujícího slunce konečně vyrážíme, jedeme na 3 vorech. Na jednom jsme my dva, oba Izraelci a Kathie. Na druhém všichni 4 Korejci a na třetím ta druhá skupinka omladiny. Já a Benzi dostáváme bambusový bidla a musíme nás popošťuchovat podle potřeby doprava či doleva. Vepředu je pomocník průvodce taky s bidlem a bude na nás volat, na kterou stranu máme vytočit zád' voru - už se naučil "left" a "right"!!. Chudák Benzi při jednom manévru zapíchl bidlo do dna a když se ho snažil vytáhnout, tak na něm zůstal viset, zatímco my jsme s vorem pokračovali dál :-). Nakonec se sesunul do vody, ale bidlo nepustil! Rina začala blednout, ale naštěstí nás stihl doplovat. Na vedlejším voru se obě Holanďanky předvádějí, co to jde. Samozřejmě ani na chvíli nezapomínají kouřit a ta jedna podobně jako Benzi bidlo v řece zapáchnuté nechala. Také k nám párkrát skočila na vor, aby si zakoketovala s naším pomocníkem, čímž jsme se vždy díky její váze začali potápět. Na voru s Korejci prožívala Sofia hotové peklo, jako správná starostlivá matka, obzvláště při průplavu rychlejšími úseky. Plujeme asi 2 hodiny v prostředí krásné řeky (moc mi to připomínalo Vltavu, až na ty banánovníky a vodní buvolky :-), chvílemi pořádnými peřejemi, chvílemi klidnější vodou, sem tam nějaká skála. Jinak je to příjemné osvěžení a všichni přežíváme ve zdraví.

Přistáváme v rodné Timově vesnici, kde dostáváme oběd v restauraci jeho rodiny (bydlí tam jeho rodiče, manželka s dětmi a on takhle vydělává průvodcováním turistům). Odtud jedeme autem zpět do Chang Mai. Kocháme se krásnou hornatou přírodou s probleskující řekou a několika slony. Cestou se ještě stavíme na orchidejové farmě, kde jsou nádherné různobarevné orchideje velikostí, jaké jsme nikdy neviděli. Sophia nám všem koupila nanuk :-). Zapomněl jsem dodat, že je manželkou v domácnosti bohatého továrníka (zpracovává hliník - plechovky apod. zaměstnává i cizince např. z Ruska či Vietnamu), každý rok se synátory vyráží na exotickou dovolenou (safari, Jižní Amerika apod.), a Raduš udivovala svými "společenskými" halenkami (na treku!) a 2 maxi-ohromnými prsteny osázenými nějakými drahými kameny. Přesto byla úžasně milá, usměvavá a štedrá. Slíbená motýlí farma se nekoná, protože prý už to nestíháme. V Thajsku nic neobvyklého. Hlavně klid a úsměv na rtech :-)

V 17:00 jsme v Chang Mai a se všemi se loučíme. Vracíme se do našeho oblíbeného Ben Guest Housu.

Po vybalení a vyprání špinavého prádla jdeme nakupovat do nedalekého supermarketu - meloun, jogurty, pívko, vody. Před supermarketem si dávám večeři. Ptám se na zajímavě chutnající zelené snítky koření, říkají tomu "papčí", česky koriandr.

Doma baštíme meloun a kolem desáté jdeme spát.

-	45B	3 l vody po 15 B z vesnice
-	10B	1 l vody
-	8B	2x 1,5l vody
-	20B	2 x jogurt (s liči, s lotosovými semínky)
-	21B	0,3l pivo Chang v plechovce
-	40B	meloun za 14B/kg

-	20B	rýže s vepřovým a koriandrem
-	150B	pokoj

21.2. Sloní výcvikové centrum, Lampang

V 7:45 vstáváme a balíme, protože dnes chceme jet do Sloního výcvikového centra (dále SVC) nedaleko Lampangu. V G.H. se ptáme, kde najdeme zastávku autobusu do Hang Chatu, kde si myslíme, že to je. Zastávku jsme našli a autobus zrovna přijíždí (v 8:30). Když na dálnici vystupujeme zjišťujeme u první chajdy, že bohužel centrum není v Hang Chatu, ale několik km před. Takže se tam nějak musíme dostat. Ptáme se na benzínce (10:40), ale moc nám nerozumí. Jako zázrakem to slyší dva chlápci s džípem a sami nám nabízejí odvoz až na místo, i když neví, kde to přesně je :-). Zdarma a dokonce v pravou chvíli, protože je přesně 11:00 a začíná dnešní druhá a poslední sloní show! Běžný den je to v 10:00 a v 11:00, v So a Ne ještě navíc v 13:30. Show trvá asi 1 hodinu a je super. Sloni jsou zde cvičeni od mládí nikoli pro cirkusová vystoupení, ale pro práci v lese se dřevem a tak nám ukazují, co všechno dokáží. Např. synchronizace dvou slonů při manipulaci s kládami, jejich zvedání kly a přenášení. Jsou fakt moc chytří, včetně menších juniorů (cca 3letí). Po show kupujeme za 10B trs banánů, abychom je mohli nakrmit. Na Raduš se jeden vrhá hladovým uslintaným chobotem a pěkně ji při hledání pamlsku luxuje obličej i poprsí. Na památku jí zůstává ušpiněné tílko. Pokračujeme do jiné části SVC a to do baby centra, tj. místa, kde bývají v "jeslích izolovány" matky s mláďaty. Jedno sluně tam skutečně zrovna mají a chce si s námi pořád hrát, jak je v menší ohradě nevyřádné. Tak se s ním přes zábradlí přetahuji a on mě na oplátku 2x šťouchá – jednou pěknou fackou chobotem a podruhé ducnutím hlavou. Na to, že mu jsou tři měsíce a sahá mi po kolena, tak má dost velkou sílu (větší než já :-).

Dál jdeme ještě do sousední sloní nemocnice, kde jsme největší atrakcí spíše my, a to pro školní výlet thajských dětí (všichni nosí uniformy, jen trochu jinak barevné, a že barvami nešetří). Všichni nás, jediné dva farangy, okukují a jeden pubertální dorostenec (zřejmě se narodil se špatným pohlavím, dobrá líheň pro Patpong) se na mě zamilovaně kouká, následuje každý můj krok a říká učitelce, že by si se mnou chtěl anglicky popovídat. Zkousím to, ale on se jen trapně usmívá a tak pokračujeme dál. Mají zde na ceduli seznam léčených slonů a někteří jsou třeba i z cirkusů např. z Londýna. Cestou k dálnici je druhá nemocnice, kde jsou asi ty horší kusy, např. slonice s amputovanou nohou, která se sotva drží. No, není to příjemný pohled na realitu, ani na fotky umírajících slonů a počtení na informačních tabulích (zdrogovávání slonů v horských vesnicích, aby víc pracovali aj.) – lidi jsou všude stejní. V areálu SVC je ještě sloní hřbitov, ale je trochu z ruky a pro dnešek jsme toho měli již dost, takže míříme pryč. Docházíme k dálnici, kde téměř okamžitě stopujeme autobus jedoucí do Lampangu. Tam jsme v 14:00 a jdeme pěšky (!!!) do centra města. Docela kus cesty a Raduš se chce se mnou rozvést, protože to byl můj nápad. Ve městě fotíme „pověstné“ koňské kočáry (jediné v Thajsku). Já si dávám polévku s masovými koulemi, Raduš zahlédla ve skleničku napařované jakési "ovocné knedlíky" po 6B a tak je také ochutnává. Nazpět k autobusovému nádraží jedeme dodávkou :-). Odtud nám v 16:30 jede dálkový postarší autobus do Sukothaie.

V autobuse sedíme úplně vzadu a já si povídám se svým mladým sousedem, který mne oslovil. Neumí moc anglicky, ale chce se učit. Je to prý policajt a v 18:30, kdy nás na silnici nečekaně zastavují policajti kvůli kontrole (prohledávali pochybnější individua, včetně našich

zavazadel :-))) asi hledali drogy), se k nám radši neznal. Bůhví co je zač, ale nabízí nám na jídlo zdejší "ovoce-ořech" v lusku tamarín.

Do Sukothaie přijíždíme v 20:30 a protože je noc, hned na nádraží si od naháněče podle fotek vybíráme ten nejlevnější G.H. Jedeme tam s jeho tuk-tukem za 29B. Naše první jízda touhle hlučnou motorizovanou smradlavou tříkolkou se zastřešenou sedačkou pro dva. V Thajsku nejběžnější a levný způsob dopravy po městech, využívaný hojně i místními lidmi. Doporučujeme, lepší než v tom vedru chodit pěšky na větší vzdálenosti. Pokoj po kratším smlouvání skutečně stojí slibovaných 110B. Ve 21:00 se jdeme najíst do města. Raduš si dává její oblíbený výborný banánový pancake a já rýži s kuřetem. Ve 22:00 už ležíme a usínáme.

-	78B	2 x 34B bus do Hang Chatu
-	100B	2x sloní show
-	35B	záložka z papíru ze sloního trusu a prak
-	56B	2x 28B ze SVC do Lampangu
-	12B	2x 6B knedlíky plněné sladkým džemem
-	20B	polévka s masovými knedlíky a nudlemi
-	10B	3 dcl láhev Coca Coly
-	25B	5x 1l vody
-	254B	2x 127B bus z Lampangu do Sukothaie
-	18B	sladké jogurtové mléko 0,5l v PET lahvi
-	18B	sladké kondenzované mléko v konzervě
-	15B	banánový pancake
-	20B	rýže s kuřetem
-	10B	3 dcl láhev Coca Coly
-	29B	tuk-tuk
-	110B	pokoj

22.2. Sukhothai a noční jízda do Ayuthaye

V 7:45 vstáváme, protože od 7:00 vyhrává z ampliónu čínská hudba :-(. V 9:00 jedeme místním busem (dodávkou) do historické Sukothaie vzdálené několik kilometrů od centra té nové. Podle rady Lonely Planet si po 20B půjčujeme kola, která jsou nakonec spíš zbytečná a člověk je musí stále někde zamykat, aby se mohl starými ruinami chrámů kochat zblízka. Samotný areál sice je v rozsáhlejší čtverci, ale dal by se obejít v pohodě i pěšky. Památky jsou až na pár výjimek víceméně blízko sebe na dohled. Kupujeme si do zásoby na oběd i grilovaná kuřecí stehna a rýži s cílem se pak někde pěkně usadit a jako na pikniku to zbaštit dívaje se na krásné památky v okolí, což se nám také povedlo ve stínu stromu na jednom ostrůvku uprostřed rybníčku obklopeném ze všech stran památkami :-). Kromě vstupného musíme zaplatit i za kola, takže se nám ještě o něco prodražila :-). Z dříve nádherných rozsáhlých chrámů zbyly většinou jen ruiny a Budhovy sochy v nadlidských velikostech, které se zrcadlí v nespočtu malých jezírek. Jsou zde spíše prácky (tvar kukuřičného klasu) než čedí (homole) díky severnímu kmérskému vlivu. Khmérové toto první hlavní město Thajska také zničili a to se přestěhovalo o něco jižněji do Ayuthaye, po jejím zničení ještě jižněji do Bangkoku. Cestování s koly je přesto celkem fajn a jde o něco málo rychleji. Kola pak využíváme k projetí se i mimo starou Sukhothai, protože se

chceme kouknout na občůdky s týkovým nábytkem podél té dlouhé příjezdové silnice. Cestou zpět se stavíme i u jiných památek, jako je např. Budhova stopa (cca 2 metry dlouhá :-)), kolem níž jsou v parku na stromech pověšeny cedulky s "Budhovými moudrými výroky" shodnými s našimi lidovými pořekadly :-). Kola jedeme vrátit a zpátky se vezeme zase autobusem.

V 14:30 jsme zpět v G.H. a přemýšlíme co dál. Nechce se nám tu moc zůstat, protože tu už moc k vidění není. Nakonec se rozhodujeme jet busem do Ayuthaye, který by měl podle jízdního řádu v recepci vyrazit kolem 17 hod. Ještě běžíme na internet poslat pár vzkazů, já u Bati také neodolám levným sandálům, kupujeme ještě vodu se sušenkami a pak hned na autobusové nádraží.

V 17:00 jsme na nádraží a jedeme klimatizovaným patrovým busem 1. třídy do Ayuthaye. Ještě že tam každý máme deku, také nám rozdali balíček s trochou jídla a pití! Cesta má trvat 5,5 hodiny, bohužel však trvá 7,5 hodiny, takže nás v 0:30 !!! vyhazují na dálnici na "běžné" zastávce na okraji města. Musel jsem se běžet zeptat průvodčí, protože cedule s nápisem města nikde nebyla psána a na nás by si nevzpomněli – ještě že jsem nespál. Rychle řešíme problém, jak se v hluboké chladné noci dostat do města a najít nějaké ubytování. Kupodivu je na zastávce celkem živo - stojí tam pár zdejších kluků "motorkářů" a nabízí nám, že nás buď odvezou na 1 motorce (odmítám – mám příliš velký batoh) a nebo nám sjedou pro tuk-tuk. Bereme druhou možnost, i když jsme ke všemu, co říkají značně nedůvěřiví. Za 10 minut skutečně přijíždí tuk-tuk a začíná smlouvání o cenu, protože ji nasadili na neuvěřitelných 150B ! Končíme na 100B (víc nesleví, protože prý je noc) a vidíme, jak dva kluci dostali za odměnu od řidiče po 10B. Řidič nás veze do centra ke G.H., který nám doporučila paní z minulého G.H. Jenže teď v 1:00 hod. samozřejmě mají zavřeno a tak s ním popojíždíme k dalšímu blízkému. Ten má otevřeno, ale za dost neútulný pokoj chtějí 250B, tak se odvážně jdeme toulat po městě, abychom našli vhodnější. Po hodině skutečně nacházíme dokonce otevřený Old BJ G.H. za 160B a jdeme konečně úplně zmoženi spát. To teda byl nápad za všechny peníze takhle daleko cestovat na noc ještě ke všemu s thajskou dochvilností:-)).

-	20B	2 x 10B bus do staré Sukothaie
-	40B	2x půjčení kola
-	50B	2x 20B kuře, 1x 10B rýže
-	100B	2x 40B vstup do parku, 2x 10B vstup pro kola
-	20B	2x bus zpět
-	10B	2x voda
-	10B	Koka kola
-	30B	Internet
-	20B	Tuk-tuk na nádraží
-	512B	2x 256B bus do Ayuthaye
-	32B	2x voda po 6B, 4x sušenky po 5B
-	129B	Bat'a sandály pro mne
-	100B	Tuk-tuk

23.2. Ayuthaya

Kupodivu vstáváme už 9:45. Já jdu obhlédnout opět všechny G.H., abych zjistil ceny a vzhled pokojů. Nakonec po smlouvání se rozhoduji pro sousední Toto G.H. Budeme platit

stejnou cenu jako v Old BJ, ale máme jeden z našich nejkrásnějších pokojů (i sociální příslušenství na chodbě je hezké). A tak se hned přestěhováváme. Dávám si sprchu, Raduš přepírá prádlo.

Ve 12:30 odcházíme ven. Nabízí se nám tuk-tukáři s tříhodinovou projížďkou po památkách tohoto v pořadí druhého hlavního města Thajska za 500B. My si radši u našeho G.H. půjčujeme skútr za 200B. V ceně je i benzín, ale ne pojištění. No nesmíme nabourat a nebo se nechat okrást :- (A vyrážíme – projedeme si bez problému celou Ayuthayu se všemi neznámějšími chrámy i její blízké okolí - k vysokému bílému památníku je to dost daleko. U něj je rybníček s hladovými velkými "posvátnými" rybami, potulují se tam hladoví psi a také se tam pásly zajímavé krávy s dlouhými plandajícíma ušima. Nejzajímavější byl asi chrám s opět největším tentokrát ovšem sedícím Budhou. V tuhle nedělní dobu zde probíhala bohoslužba a bylo tu plno modlících se mnichů i lidí s lotosy a vonnými tyčinkami. Do toho sem tam zazněl nějaký zvukový hlas mnicha, zvonu či bubnu. Úžasná atmosféra - zvuky, vůně, barvy. Lidé si kupovali oranžová roucha, která házeli mnichům poskakujícím po té obrovské soše a ti pak několik dlouhatánských rouch spustili zezhora dolů na modlíci se, kteří se pod ně schovávali. Jako vždy si lidé kupovali tenoučké plátěčky (šupinky) zlata na papíře a lepili je na nějakou menší Budhovu sochu (pak je tam nemají mít všechny pozlacené - "Národ sobě":-) Venku před chrámem je malé tržiště, kde Raduš zaujala dřevěná vyřezávaná drbátka. Když slyší, že stojí 10B, neváhá a kupuje hned čtyři :-) No nekupto, když je to tak levné. Ovšem pozor, tento nejlevnější suvenýr později slavil u obdarovaných největší úspěch!!! Nedaleko stojí 3 malá asi 1,5 metru vysoká čedí, přičemž ze špičky toho jednoho vyrůstá velký strom a svými kořeny obepíná spodní základnu. Naproti okukujeme hřbitov s malovanými thajskými a čínskými náhrobky. V centru v naší oblíbené levné ve všech městech přítomné samoobsluze 7eleven (sedm jedenáct) kupujeme 2 teplé masem plněné knedlíky, vodu a pár kousků něčeho jako suši na tyčce. V tom vedru se osvěžujeme klasickou zmrzlinou z KFC :-)) Před jedním chrámem pochodují stále dokola chudáci sloni se slunečníkama a turistama na hřbetě. V největším komplexu ruin, kde se platí vstupné, fotíme z pohledů známou kamenou tvář Budhy obrostlou kořeny a kmenem starého stromu.

Khmérové když toto město plenili, tak všudypřítomným Budhovým sochám osekali hlavy, proto je tady tolik sochařských torz. Přestože máme motorku, všechny památky jsou tady hodně daleko od sebe a tak k poslednímu významnému chrámu přijíždíme akorát při západu slunce, ani vstup už se neplatí.

Po setmění znovu projíždíme ty nejzajímavější a nasvětlené památky a pokoušíme se ze stativu dělat pár nočních fotek. Kousek od našeho G.H. dáváme pozdní večeři - já klasické mě chutnající Pat thai, ve kterém Raduš vždy cítí nějaké jí "nešmakující" koření a proto si dává obyčejnou rýži ovšem pozor s klasickým kuřecím řízkem v trojobalu! a je spokojená, že má kus oblíbené fláky.

Po večeři a vypití asi 2l vody jdeme spát.

-	160B	Pokoj v Old BJ G.H:
-	5B	Voda
-	200B	Motorka
-	32B	2x knedlíky plněné masem po 6B, nějaké maso na tyčce za 10B, 2x voda
-	20B	2x zmrzlina v KFC

-	40B	4x dřevěná drbátka po 10B
-	60B	2x 30B vstup do památkového parku
-	7B	voda
-	10B	2x kousek melounu
-	55B	Pat Thai (25B), 20B rýže s kuřecím řízkem, polévka, pepsi
-	20B	4x voda

24.2. Cesta do Kanchanaburi (přes Bangkok)

Dnes jsme vstali poměrně brzy (8:00). Chceme jet do Bangkoku, cestou třeba do Aquaparku s delfináriem (já to nikdy neviděl) a pak na západ do Kanchanaburi. Tuk-tukem se necháváme svézt na vzdálené vlakové nádraží a vlakem v 9:50 pokračujeme do BKK. Sice jsme nastoupili do zpožděného vlaku (jak jinak :-)) a tudíž do jiného než máme lístek, ale stačí doplatit nějaké penízky a můžeme pokračovat. Cestou si povídám s jedním pánem – učitelem matematiky, který nám doporučuje vystoupit na letišti a jet do Aquaparku odtud. Necháváme si poradit a tak vystupujeme. Na letišti se ptáme na informacích, jak se tam máme dostat. Ale zjišťujeme, že vstup stojí 700B za osobu, což se nám na půl dne ani nevyplatí a tak na to kašlem. Pojedeme rovnou do Kanchanaburi. Musíme se ale nejdřív dostat na nádraží v BKK. Jenže z letiště odjel poslední vlak a další jede až za 1,5 hodiny. Jedeme tedy městským busem. Cesta nám trvá cca 1 hodinu, takže přijíždíme na poslední chvíli. Kupujeme si lístek do přestupní stanice Nakhon Pathon, nastupujeme na vlak a v 12:50 odjíždíme. V Nakhon Pathon prohlédneme největší čedí Thajska (a také nejstrožejší), jíme grilované kuře s rýží, zmrzlinu a jakési nasládlé snad kukuřičné krokety. Ve 14:30 musíme přestoupit na vlak přímo do Kanchanaburi, který sice jede z BKK, ale ze západního nádraží, kam bychom to rozhodně nestihli.

Vlak přijíždí zase s menším zpožděním. Ve vlaku jsou většinou farangové jako my. Vagón obchází i jedna Thajka, která s "katalogem" fotek a zápisů z diáře (dostal nás česky psaný doporučující lístek - čeština v těchto krajích snad podvod být nemůže) nabízí svůj G.H. a treky v lokalitě Kanchanaburi. Nám se nabídka líbí a nakonec není vůbec drahá, takže jsme se ústně dohodli, že u ní budeme bydlet. Jednou to máme bez složitého shánění.

Když dojedeme do Kanchanaburi vezou nás zadarmo až do jejich G.H. C&C. Vybíráme si pokoj (třílůžkový) v housboatové chýši na řece za 100B. Při menším sestěhovávání postelí v pokoji nacházíme pod postelí koťátka a tak žádáme na recepci o jejich odnesení. Bohužel se to však neřeklo kočičí mámě, takže v noci máme o hlasitou mňoukací zábavu a společnost postaráno :-)) Ale to ještě nevíme. Na našem plovoucím "molu" máme ještě 2 sousední pokoje, všichni přede dveřmi máme zastřešenou terásku s výhledem na druhý břeh, večer se západem slunce. Po stropě nám lezou v Thajsku všudypřítomní až 10cm dlouzí gekonci. Protože jsme u vody bzučí tu i "komáři" a tak díky strachu z malárie zapalujeme insekticidní spirálu z Čech. Ve zdejší venkovní restauračce je mají také, ale nějak moc účinné nejsou. Dávám si v jejich levné restauraci dobré jídlo. Tady se platí až za závěrečný účet při odchodu a tak si sami musíme psát postupné útraty do diáře našeho pokoje. Kupujeme si od nich výlet na Helfire pass (průsmyk smrti z 2.světové války), pak do jeskyně, k horkým pramenům, k vodopádu a pak vlakem zpět.

Ve 20:30 jdeme na kutě, píšeme a čteme. V 22:00 usínáme. V noci nás probouzí kočka nejen šíleným mňoukáním, ale i svou přítomností v pokoji – proskočila k nám oknem.

-	160B	Pokoj v Toto G.H.
-	16B	2x knedlík, 2x voda
-	30B	Tuk-tuk na nádraží
-	30B	2x vlak do BKK
-	10B	2x 5B doplatek ve vlaku
-	7B	2x 3,5B bus z letiště k nádraží
-	40B	2x 20B vlak do Nakhon Pakton
-	20B	Gril.kuře + rýže
-	7B	Zmrzlina
-	600B	2x 300B výlet na Helfire pass aj.
-	10B	2x voda
-	10B	Krokety

25.2. Kanchanaburi a výlet na Helfire pass; jeskyně

Dnes vstáváme brzy (7:00), protože jedeme s cestovkou na trek. V 8:30 má být odjezd, ale jako vždy se na něco či někoho čeká. Zbytečně pospíchat, v klidu snídáme. Skupina lidí čekajících s námi mají koupené různé druhy výletů a tak nám vrtá hlavou, jak to chtějí s námi udělat, když každý má různou trasu. Po 50km to pochopíme. Vyšmelí nás na jednom rozcestí za jiné lidi z jiného auta a nejspíš z jiné cestovky :-). Přesedáme do menšího auta a jedeme na Helfire pass. Je zde malé muzeum a hlavně západními zajatci z 2.světové války (zejména Australani, Holanďani, Britové) vykopaný průsmyk ve skále. Ti tady pracovali podobně jako v Evropě v koncentracích pod Japonskou nadvládou při stavbě železnice přes pohoří do sousední země, protože Japoncům bylo znemožněna plavba po zdejších moři. Kvůli hladu, vysilující práci, nelidskému zacházení a zdejšímu vedru střídajícím se s deštivými obdobími se tu rozmáhaly nemoci a lidé umírali po stovkách. K průsmyku se musí kousek sejít do údolí a stezka vede do dalších průsmyků a přemostěných údolí, ale na to už nemáme čas. Odtud odjíždíme k místu, kde máme oběd.

Jelikož máme jako jediní vybranou tu naši trasu, hned po obědě už nás samotné ženou na cestu – máme jít s jiným průvodcem směrem k jeskyni a tam nás předá zase někomu jinému, který nás provede vnitřkem. „A pak prý máme pospíchat zpět, abychom stihli vlak. A co horké prameny a vodopády?“ ptáme se. Ale odpovídají, že není čas a že vodopády jsou 50 metrů od nás a že už máme běžet. Cestou se od průvodce snažíme zjistit, kde jsou ty horké prameny, ale ten jenom krčí rameny a říká, že je málo času. Po několika minutách nás předává dědulovi s "vietnamkami" na nohách (pantofle drží jen na úchytce mezi palcem a dalšími prsty), který s námi jde dalších 15 minut až k jeskyni. Má sebou tři baterky. Jdeme v tomto období seschlým bambusovým lesem. Ke vchodu do jeskyně se musí vystoupit po strmějším rázu a už stojíme před nenápadným vchodem kamsi. Přemýšlíme, zda to je vše či bude více, ale přece má baterky. Sedíme. Děda se potřebuje vydýchat a našim anglickým dotazům nevěnuje pozornost, protože nerozumí. Dorozumíváme se jen posunky :-). Konečně vcházíme – plazíme se dolů po zdejších jediném žebříčku do tmy. Baterky toho moc nenasvítí. Jenom ta jeho je silnější. Vstup je opravdu nepříjemným pocitem pro takové zelenáče jako jsme my. Máme docela strach, protože netušíme kam šlapeme a navíc je všude mazlavá kluzká hlína. Žádné chodníčky, žebříčky, zábradlí. Jen hlína, kameny, skalky, průrvy. Na rozdíl od hopsajícího starouška nám to dává zabrat, zejména

psychicky a tak náš krok není vůbec jistý. Raduš přemýšlí o tom, že se vrátí a představuje si, jak padá někam na dno jeskyně a leží tam zraněná daleko od civilizace. Ale nakonec se vzpamatováváme a pokračujeme. Uvnitř je nečekaně nedýchatelně. Větší dusno než venku. Úplně z nás leje. Prohlídka je ale přesto úžasná – vskutku nezapomenutelný zážitek. V rozsáhlém jeskynním labyrintu (doufáme, že to tu stařík opravdu dokonale zná a dokáže najít cestu zpět, my vůbec netušíme) je spousta krásných obrovských, barevně i tvarově různých krápníků, které se nám děda snaží ukázat. Na některé i zahraje a ukazuje nám jich spousta popadaných (ulomených) na zemi, prý si máme vzít. A tak máme další suvenýr. Bohužel vše můžeme obdivovat jen v příležitostných záblescích jeho výkonnější lampy. Naše dosvětí sotva pod nohy (zejména ta Radušky). Celou krásu jeskyní jsme mohli dokonale posoudit až z našich fotek, které díky blesku vyšly dobře. Po hodině se vracíme. Zjišťujeme, že je nejvyšší čas opravdu "běžet" na vlak. Ale co ty horké prameny? Musí na nás počkat, až přijedeme příště. A té ženské to pěkně spočítáme.

S jazykem na vestě přibíháme a máme jen pár minut aspoň na ten vodopád. Ani k němu už nás průvodce nechce pustit, ale my se už naštvání nedáme, vždyť je jen pár metrů od nás. Stojí to za to, nádherný vysoký vodopád s křišťálovou vodou stékající po vápencové skále do několika spodních lagunek. Pak nás rychle převáží k vlaku. Starým vlakem s dřevěnými lavicemi se jede po železniční cestě z 2.sv.války podél řeky Kwai, pěkně pomalu přes nejstarší dřevěný mostík (všichni fotí jak zběsilí) a pak vystupujeme. Vezou nás ještě do Tygří jeskyně, což je ale jen větší díra v zemi s betonovými schody, byť také s krásnými krápníky. Ale i tak stála za to. Pak už nás odvázejí domů. S Raduš se shodujeme na tom, že tenhle výlet je dobré absolvovat s cestovkou, protože do té "naší" jeskyně bychom se asi těžko dostali a to byl ten největší zážitek dne.

Doma si v klidu restaurace dáváme večeři, pak sprchu, plno pití. Jdeme unaveni brzo spát.

-	0B	Vše na účet
---	----	-------------

26.2. Kanchanaburi a výlet po okolí; tygři

Jelikož v noci byla bouřka, využíváme to jako záminku k tomu, že dnes se nikam nepůjde. Ale nakonec přece jenom v 9:00 vstáváme. Pereme již špinavá trička, kratásky aj.

V 11:00 si dáváme nanuky a půjčujeme si skútr v našem GH. Dnes projedíme město a jeho blízké okolí. První cesta vede hned k benzínce, protože máme málo benzínu. Tankujeme plnou – 2,5 litru benzínu za 40B (17,76B/l). Jedeme k válečnému hřbitovu padlých západních vojáků, kteří zde pracovali v zajetí. Děláme menší prohlídku a předcítáme si anglické epitafy na náhrobcích - hodně smutná vyjádření rodinných pozůstalých většinou po mladých klucích. Je to tu všechno úžasně udržované - nablýskané malé náhrobní desky s kytkami mezi nimi a "golfovým" trávníkem. Kousek odtud je i klasický čínský a thajský hřbitov. Bohužel vypadá hodně zanedbaně. Působí na nás velkým protikladem vůči tomu, co jsem viděli před chvílí. Chceme jet ještě na jeden válečný hřbitov, který je za řekou dál za městem. I ten je hezky upravený, ale asi ne tak moc navštěvovaný. Téměř žádní turisté tu nejsou.

Dalším cílem je známý „most přes řeku Kwai“, který musel být zajatci stavěn dvakrát (poprvé se zřítíl kvůli písečnému dnu). Procházíme se po něm a moc nechápeme jeho slávu. No asi ho dělá slavným minulost. Po 2.sv.válce byl částečně vybombardován a tak jeho dva pilíře a oblouky jsou novější a vypadají jinak. „Z povinnosti“ fotíme a přes zákaz se po něm stejně jako další turisté procházíme na druhou stranu. Jedeme na sever za město, protože chceme najít chrám, kde mniši chovají a odpoledne kolem třetí hodiny i venčí tygry. Tenhle typ jsme dostali od

sousedů v naší restauraci. Víme přibližně, kde to asi má být. Několikrát se ptáme, ale po každé dostáváme jinou odpověď, takže jezdíme sem a tam v úseku asi 15km. Nakonec nám jeden pumpař nakreslí mapku. „Chrám“ nacházíme. Spíše než-li chrám bych to nazval malou rezervací zraněné či opuštěné zvěře, ale mají to na starosti mniši, kteří tam i žijí. U občerstvení u vchodu se má zaplatit "dobrovolný" příspěvek 100B na osobu, bez něhož nás dovnitř nechtějí pustit. Protože sebou nemáme moc peněz, platíme nakonec 100B za oba. Raduš si mezitím hodně bolestivě spálila vnitřní lýtko o horký výfuk skútru a má tam dost velkou skvrnu. Zatím bílou, časem fialoví. Raději si hned kupuje plechovku ledové Pepsi na ochlazení. Ještě, že tak učinila a tím zabránila mnohem horšímu průběhu zranění (viz paní v letadle na cestě do Čech). Vcházíme dovnitř, po několika stech metrech procházíme druhou brankou a vidíme proti nám jít mnicha s tygrem na vodítku. Přibližujeme se a chceme fotit. Ale mnich nám naznačuje, ať počkáme a nabízí nám přiblížit se k tygrovi a vyfotit se s ním. Jako odvážlivec se první nechávám fotit já a nakonec i Raduš, která se mnichovi nějak zamlouvá a tak jí vodítko s tygrem svěřuje do rukou. Ta z něj má dost respekt i díky čerstvému zranění. Co když tu spáleninu až na maso tygr ucítí? Doufáme, že ven chodí skutečně dostatečně nažraní až přežraní. Ale daří se mi ji vyfotit, jak si jako lovec Pampalini v klobouku vede svou vlastní šelmu :-). S rychlostí tygra zase mnichovi předává a ten ho vede do průrvy mezi skály, kde ho opět Radušce vnucuje. Chvilí po něm přichází ještě jeden mnich s tygrem a dalšími dvěma turisty. Nakonec přichází i skupinka asi izraelských turistů. Můžeme se s tygry fotit. Musíme přistupovat ze zadu, ale jinak jakkoli blízko. Takže je to bezvadné, protože ho můžu hladit a „mazlit se“ s ním. Je fakt, že ten první tygr začal být trochu nervózní a tak ho mniši radši odvedli. Že by ucítil pečené maso :-).

Cestou zpět se zastavujeme v podivném "moderním" nákupním centru – zcela zaplněném krámky ala stánkaři. Dobře a levně jíme. Nechali nás tam dlouho vybírat a radit se. Já si dávám rýži s vepřovým a Raduš mořské potvory (mušle a sépie) s nudlovou polévkou. Cestou kupujeme ještě meloun a pár osvěžujících nasládlých hruštiček ala paprika (rose apple).

-	0B	Vše v GH
-	150B	Motorka
-	40B	Benzín 2,5l
-	100B	Vstup do chámu k tygrům
-	20B	Pepsi
-	45B	Meloun
-	5B	Paprika-jablko
-	40B	2x jídlo
-	10B	1,5l vody

27.2. Kanchanaburi a výlet na vodopády do Erawanu

Chtěli jsem dnes vstávat v 6:00, ale nakonec vstáváme v 7:00. Pojedeme sami do Národního parku Erawan ke kaskádovým vodopádům. Je to asi 70km.

Půjčujeme si opět motorku a vyjíždíme. Cestou těsně před cílem musíme zpomalit, protože je nějaká práce na silnici. Při té příležitosti nás zastavuje policajt. Přichází blíž a ptá se, kde máme helmy. Chce nám vážně dát pokutu 100B (zaplatit ji prý můžeme na stanici ve městě), ale nakonec nás po delším přemlouvání a díky neodolatelným Raduščiným úsměvům pouští dál. V městečku před NP si ještě dáváme jídlo – rýži s kuřetem v omáče na kyselo, brrr nic moc.

V 10:00 jsme u bran do NP. Musíme zaplatit vstup 200B za osobu a také za motorku. Po 1,5 km je parkoviště, odkud už jdeme pěšky. Trasa má 2,5 km a je zde systém sedmi velkých vodopádů a mezi nimi několika dalších kaskád, které rozhodně stojí za shlédnutí a ve většině případů i za vykoupaní. Výstup až k poslednímu vodopádu nám trvá 2 hodiny. Zde se koupeme v krásně blankytně modré vodě. Všechny vodopády tvoří nádherné skály a balvany, přes něž stéká blyštivá čistá a neuvěřitelně modrá voda. Cestou nazpět se koupeme ještě ve třetí kaskádě, abychom si vyzkoušeli koupel se zdejšími „thajskými žraloky“. To jsou ryby, které mají až 30 cm a ve chvíli, kdy vlezete do vody se na vás vrhnou a začnou vás lehtavě oždibovat :-)) Ne každý turista najde odvalu. Cestou dolů ještě potkáváme hejno divokých opic prohánějících se v koruně stromů i po zemi. Fotíme a pozorujeme, dokud neodskárají pryč. Tenhle výtvar přírody je nezapomenutelný zážitek!!!

Ve tři se vracíme domů. Po 70km na skútríku jsme úplně vytřesení a tak opět se zastavujeme v nákupním centru, abychom si tu dali večeři. Raduš si dává zase mořské potvory, já rýži s kuřetem. Při cestě ven kolem spousty jiných krámků Raduš při pohledu na ceny neodolala a koupila si něco z dámského prádla :-).

Ve městě hledám směnárnou a nacházím jen jednu, kde my nabízí za 1\$ 39,9B. Je to málo, ale říká, že se změnil kurz. Uvěřil jsem. Později zjišťuji, že lhala. No ale tratil jsem v podstatě jenom 150B, protože jsem rozměnil jenom 50\$. Jdeme pak na internet a kupujeme meloun.

Večer balíme, zítra se odjíždí na jih.

-	150B	Motorka
-	52B	Benzín
-	420B	2x 200B vstup do NP, 20B motorka
-	15B	Kukuřiční krokety
-	5B	Maso na špejli
-	40B	2x 20B jídlo (rýže s kuřetem)
-	40B	2x 20B jídlo
-	15B	Cola
-	28B	Meloun
-	20B	Internet
+	1995B	50\$ po 39,90B
-	78B	2x podprsenka
-	0B	V GH na účet

28.2. Nakhon Pathon, Rose Garden a noční jízda na jih

Dneska se nám daří vstávat v 6:00. Ani nemáme na vybranou, protože vlak jede v 7:20 a ještě musíme platit účet. Zadarmo nás odváží na nádraží a v 7:35 odjíždíme vlakem do Nakhon Pathon. Na cestě nás všechny vysazují na nějakém nádraží a musíme čekat na jiný vlak. Ten přijíždí až za 1 hodinu. Když dojíždíme do cílové stanice, bavím se s německým párem, kam jedou. Prý na Ko Chang, ale ten v Andamánském moři. Prý je to tam krásné (krásnější než na Ko Pi Pi) a ne tak turistické.

Kupujeme si lístky na noční vlak do Surat Thani a jdeme do města. Zjišťujeme si, jak se dostat do Rose Garden – místo kde jsou všelijaké atrakce a show pro turisty. S batohy jedeme

„městským“ busem až tam (cca 10km). U brány kupujeme vstupenky za poslední peníze a nechávám tam velký batoh. Jsme tu příliš brzo, protože show začíná až ve dvě a teď je 12. Na show jde právě kvůli nedostatku peněz jen Raduš. Na druhý lístek jsme už neměli, což vítám, protože na to ani nejsem moc zvědavý.

Zatímco probíhá show já ležím na lavičce v parku a čekám. Naštěstí tu je i směnárna a právě ji otvírají, takže mohu vyměnit peníze. Raduš se show byla jistě spokojená, protože vyfotila spoustu fotek a viděla co vidět chtěla. Pod střechem jakoby v cirkusové aréně předváděli několik druhů tradičních tanců (nejúžasnější prý bylo pěkně rychlé přeskakování v rytmu klapajících bambusových kmenů), thajský box, asijské bojové umění, svatbu, muziku aj. Venku jsou ukázky úžasného okrasného vyřezávání zeleniny, tkaní hedvábí z kukel bource morušového, tradiční staré oděvy, keramika, malování deštníků apod.

Mají tu i slony a tak ke konci už spolu sledujeme roztomilého malého sloníka. Sranda ale končí ve chvíli, kdy bohužel na krátko přivázaný k mámině krku několikrát padá na kluzké podlaze při sprchování a zůstává na chvíli viset jako "oběšenec". Je to smutný pohled, stejně jako na opodál vynuceně v rytmu lambády nepřírozeně tancující dospělí sloni. To je ta pravá honda za penězi od turistů :- (Když odcházíme, vidíme jak ty slony ženou přes dálnici na druhou stranu a bezohlední řidiči často ani nepřibrzdí, tak nevím, jak na tom ti Thajci jsou se svým státním symbolem a láskou ke zvířatům. Ta se v Asii opravdu moc nepěstuje :- (.

Z Rose Garden se vracíme do města, kam přijíždíme asi tak v 17 hod., takže máme do osmi času dost. Kupujeme nějaké jídlo, a už druhý trs banánu za 10B. Jíme, čteme si, znovu jsme okoukli to největší thajské čedí. Bohužel má vlak jako vždy zpoždění – tentokrát 1,5 hodiny, takže odjíždíme až v půl desáté. Ve vlaku se hned po základní hygieně odebíráme unavení čekáním na kutě. Dobrou noc!

-	30B	2x vlak do Nakhorn Pathon
-	683B	Účet v GH C&C
-	10B	Jídlo ve vlaku
-	15B	3x maso na špejli a rýže
-	782B	2x noční lůžkový vlak do Surat Thani z NP (2.tř, fan)
-	10B	Trs banánů
-	40B	2x 20B bus do Rose Garden
-	400B	20B vstup já + 380B vstup na show – Raduš
+	6330B	150\$ po 42,20B
-	25B	Nudle s omáčkou a masem
-	30B	2x nanuk
-	10B	Trs banánů
-	15B	3x voda
-	20B	2x sušenky
-	20B	Rýže s vepřovým
-	10B	2x voda

1.3. Cesta na jih - Krabi

Ráno vstáváme v 6.00 hodin, ale ještě nejsme v Surat Thani, takže po ranní hygieně poleháváme a odpočíváme až do 8.30, kdy se konečně objevuje nádraží S.T. Před ním je plno autobusů a naháněčů vrhajících se do davů vystupujících turistů. Snažíme se najít obyčejný levný autobus s větráky, ale všichni nás odkazují na ty „drahé“ turistické. Vybíráme bus s klimatizací do Krabi za 150 B na osobu a nastupujeme s ujištěním, že v 9 hod. odjíždí. Jenže se čeká na další rychlík a vyrážíme až za hodinu. Mezitím si skupina turistů (rozežraných Američanů) organizovaných zdejší cestovkou v klidu dává na čas se snídání v restauraci vedle našeho autobusu. Oni ví, že bez nich stejně neodjedeme. V cca 9.35 hod. odjíždíme.

Máme jednu zastávku na záchod u benzínky a ve 12.15 jsme konečně v Krabi. Tedy spíš na autobusové konečné někde na okraji Krabi, kde je náměstíčko a dokola samé turistické kanceláře s nabídkami. Zde nás všichni ujišťují, že u moře v téhle provincii nic levnějšího než za 500 B neseženeme. Na to, co jim ukazujeme v různých letácích i v Lonely Planet, všichni svorně odpovídají, že je to dávno anebo zrovna od letoška zrušeno a místo toho je postaveno něco luxusního. Přisedává si k nám kluk z Čech a ptá se, zda máme nějaký dobrý tip na ubytování a sám listuje ve svém českém průvodci. Od té chvíle cestujeme několik dní se Štěpánem Černým z Prahy z firmy ICZ. Společně (i když Štěpán, vzhledem k tomu, že je v Thajsku teprve 2. den a včera v BKK se nechal okrást o 1000 B, se spíš nechává vést) se asi po dlouhých 45 min. vyzptávání rozhodujeme, že se necháme dodávkou odvést do Ao Nang za 30 B na osobu a odtud na vyhlášené pláži Ao Phranang. Cestou (17 km) si se Štěpánem povídáme a více se seznamujeme. Ve 14.30 jsme na místě – Ao Nang je dlouhá pláž se spoustou turistů, obchůdků a ho(s)telů. Hledáme ubytování a všude se cena pohybuje od 400 B výš. Nakonec se sám bez bagáže vydávám na obhlídku Guest Housů. Mezitím Radka se Štěpánem na pláži stráví čekání u bágů povídáním s příjemným a velice komunikativním jižanem tmavé pleti, žijícím ve Finsku a právě teď pracujícím v Bangkoku. Po půl hodině se vracím s nejlevnější nabídkou hezkého GH za 300 B se slevou na 250 B. Mají poslední dva pokoje, takže oba bereme.

Po rychlém ubytování se jdeme koupat. Na našem konci pláže mořem obcházíme skaliska (mys) odkrytá odlivem na sousední ukrytou menší pláž již téměř bez lidí. Voda celkem čistá, rozhodně ne křišťál z fotek. Dlouhá táhlá mělčina, ale krásné skály a ostrůvky (mogoty). Na písku jsou abstraktní krajky malované malými „průhlednými“ krabíky, kteří před námi bleskurychle utíkají do děr uprostřed kreseb. Vychutnáváme si první seznámení s thajským mořem a fotíme západ slunce. Nejsme jediní. Kde se vzal, tu se vzal, na long tail lodi přijel natáčecí štáb a na pláži začali filmovat jakési duchovní rozjímání s mniškou v bílém rouše. Při cestě zpátky se vzhledem k postupujícímu přílivu Radka se Štěpánem (vč. jeho foťáku) brodí po prsa ve vodě a zakopávají o kameny na dně, já s foťákem se raději pokouším "hopsat" po skalisku.

Chceme se dobře a levně najíst, takže obcházíme stánky v jediné hlavní třídě podél pobřeží, ale všude jsou jen suvenýry anebo klasické a pro nás dražší restaurace. Vracíme se na ulici s naším GH na konci promenády. Tady jsou alespoň pouliční prodavači výborných sladkých omelet - banana pancake (něco pro Raduš) a grilovaných kuřat (tomu zase neodolá Štěpán). Já neztrácím naději a konečně o kus dál objevujeme thajské pouliční restauračky s levnými jídly. Dávám si dobrou nudlovou polévku s knedlíčky. Štěpán pokračuje v objevování thajských krámků, my se jdeme osprchovat a sbalit na zítřek. Ráno totiž pojedeme lodí na ty vyhlášené pláže Railee a Phranang. Pak mne Raduš přemluví a ve 22.45 jdeme do "víru noci". Skončí to okukováním suvenýrů, protože tady nic jiného není :-). Vracíme se zmožení za hodinu a v mžiku usínáme.

-	300 B	2x 150 B klima autobus ze Surat Thani do Krabi
-	60 B	2x 30 B songtaew dodávka z Krabi do Ao Nang
-	250 B	Dvoulůžkový pokoj v Guest Housu
-	24 B	4 litry vody po 6 B
-	20 B	Banánová omeleta s čokoládou
-	25 B	Nudlová polévka s masovými knedlíčky
-	82 B	2x konzerva rybiček v tomatě po 10 B, ananasová marmeláda 24 B, toustový chléb 30 B, spropitné 8 B

2.3. Krabi a West Raylee

Vstáváme v 7.45 a v 8.30 se Štěpánem jdeme k pobřeží. Long tail boatem jedeme (plujeme) na West Raylee za 50 B na osobu. Spolu s námi jsou na loďce i 2 starší české páry (50-60 let). Raduš se s nimi dává do hovoru a vyzvídá praktické informace o této lokalitě. Mimo jiné dostáváme poučení i o malárii (zde na jihu !!) a spoustě dalších záškodných chorobách a potvorách (např. červech ve střevech). Prý mají bohaté 15leté zkušenosti z Afriky a v Thajsku už jsou také poněkolkáté. Máme jíst všechno jen převařené, ani syrové ovoce si nemáme kupovat! Raději bez komentáře :-). Ale jinak jsou celkem milí a starostliví. Také cestují sami na vlastní pěst, jenže na rozdíl od nás bydlí v hotelu za 28 dolarů na noc se snídaní (tj. kolem 900 Kč :-). Po cca 5 min. jsme v krásné zátocě – pláži West Raylee. Já odcházím hledat ubytování, zatímco R. a Š. hlídají bágly. Všechno je moderní a šlechetně drahé (od 600 B). Nedaleko na East Raylee nacházíme prázdné bambusovo-palmové Coco bungalovy za 200 B. Bereme, ale je to zatím to nejhorší, co jsme dosud viděli. Některé jsou polorozpadlé a ty už neproňajímají. Naše mají verandičku, místnost s linem, na vyvýšeném schodě položené matrace s moskytiérou, dveře ven do vybetonované ohrádky s klasickou záchodovou mísou a sprchou. Po vybalení jdeme po stezce na pláž Ao Phranang. Je krásná, ale také plná lidí. Voda je tu zakalená jemným pískem díky vlnám a spoustě koupajících se lidí. Strategicky se umístíme na jedno s posledních volných míst do stínu pod strom. Fotíme, koupeme se, ležíme a podřimujeme. Dovolena jak z reklamy. Občas kolem nás procházejí prodáváci s "občerstvením". Dvakrát jsme v tom vedru neodolali a koupili jsme si celý oloupaný ananas za 30B a 25B – moc dobré a osvěžující pochutnání (s kompotem nesrovnatelné :-). Na pláži jsme vydrželi až do 16.00. Pak se chceme jít podívat na krásnou lagunu vyfocenou na pohledech. Jenže u ukazatele zjišťujeme, že cesta k ní vede skoro kolmo po skále s výstražnou cedulí, že výstup je možný jen s řádnou (tzn. "horolezeckou") výbavou. Takže na to kašleme a jdeme domů. Cestou potkáváme skupinku zvědavých opic, které krmí nějakí turisté. Využíváme toho k jejich focení. Některé se nechávají fotit i zblízka, jak jsou zaslepeny vidinou žvance. Jenže po chvíli, když došlo krmení, začaly být agresivnější a tak se dáváme na ústup. Dalším překvapením pro nás byla pláž East Raylee, která je nyní díky odlivu úplně bez vody. Procházíme se proto kolem mangrovníků podél odkrytého bahnitého pobřeží se skalami a pozorujeme spoustu horolezců, jak po nich lezou. Jelikož se stmívá, jdeme už rychle "domů". Dáváme si sprchu a pak se jdeme najíst do jedné z restaurací na West Raylee. Já si k večeri dávám kuře s rýží s "chilli basil leaf" za 60B (nesnáším mořské potvory) a kolu, Raduš smaženou rýží s krabím masem za 60 B (plno jídel je za 100B a víc). Štěpán má seafood cocktail za 80B a polévku s kokosovým mlékem, masem a zeleninou za 60B. Cestou zpět domů kupujeme napůl se Štěpánem vodu 6x1l za 45B.

V bungalovu Raduš při pokusu o vyhledání kartáčku na zuby vlezl na ruku ohromný šváb (naš první v životě :-), takže ho s patřičným "výkřikem" odhodila v dál včetně celé taštičky s naší "drogérií", která se samozřejmě za letu kompletně vysypala. Aby mi to nebylo líto, já po chvíli zahlédl druhého :- (Bohužel jsme je ale nechytili, a tak jsme usínali s vidinou švábů lezoucích po našich tělech. Přesto jsme se vyspali a v noci nás žádný šváb nevzbudil (což nevylučuje, že nás třeba nějaký nenavštívil :-). Naopak nás v noci probudilo jakési tukaní. Druhý den ráno jsme se od Štěpána dověděli, že mu v noci pořád cosi okusovalo chajdu a tak bouchal (tůkal), aby to odehnal. Nechtěl totiž, aby na něj ten prehistorický bungalov spadl. Pomocí baterky si posvítíl na vetřelce a zjistil, že to je asi 10cm velká myš (nebo krysa?) či veverka.

Jinak elektrinu nám zapnuli v 17.00 a vypnuli o půlnoci. Takže pak nám bylo bez větráku děsné vedro. Přesto jsme radši byli přikrytí, kdyby nás náhodou švábi chtěli znovu poctit svou návštěvou. Přes to všechno jsme i tuto úžasnou noc přežili :-).

-	100 B	2x 50 B lodí na West Ray Lee
-	13 B	3x 1l voda – napůl se Š.
-	200 B	Bungalov v COCO
-	25 B	Ananas
-	30 B	Ananas
-	20B	3x 1l voda – napůl se Š.
-	10 B	1l voda
-	140 B	2x 60B večeře, 20B cola

3.3. Cesta na Ko Pi Pi

V 7.45 vstáváme. Balíme, snídáme a vypravíme si o "hrůzostrašné" noci. V 8.50 jdeme na West Railee. Lístky na loď na ostrov Kho Phi Phi se dají koupit i na lodi, a tak je nekupujeme tady na pláži. Nakonec jsme zjistili, že nabídka na pláži byla výjimečně levnější (i za 230B). Na lodi totiž lístek stojí 250B. Za stejnou cenu to mají i lidé z výchozího přístavu v Ao Nang. Na loď (Express Boat) nás přesouvají pomocí dřevěné bárky. Sedáme si na přední lodě, abychom využili všudypřítomného sluníčka a také jedinečného výhledu. Odtud Raduš fotí blížící se pobřeží ostrova.

V 10.45 připlouváme do přístavu na Kho Phi Phi, což je turistická a zde jediná vesnice. Na břehu nás ihned obklopují naháněči a nabízejí nám ubytování. Mj. i Long Beach, na který jsme měli dobré reference (levný a útulný ve výborné lokalitě). Jdeme si ale nejdříve něco koupit, protože jinde už žádné obchody nejsou. Je tady náš známý 7eleven, takže do zásoby kupujeme 3 toastové chleby, 2 marmelády, 2 jogurty a 3 l vody.

Jedeme loďkou za 40B na osobu k Long Beach. Ve zdejší recepci Long beach bungalow zjišťujeme, že mají bungalovy od 300 do 500B. Ten za 300B uchází a tak si ho bereme. Štěpán má za 320B o kus dál.

Ve 12.00 jsme již ubytovaní a tak natěšení na moře se hned vydáváme na pláž. Ta je opravdu z těch nejlepších. Štěpán se jde projít na Loo Moodi Beach, na kterou ukazuje směrovka na konci pláže. My se koupeme a sluníme do 16.00, jelikož na začátek toho bylo již dost. Protože tady kdekdo šnorčuje, jdeme po skalnatějším pobřeží kolem spousty dalších (ale mnohem luxusnějších) bungalovů nakupovat do vesnice potápěčské brýle. Cesta tam trvá cca 40 minut pohodového tempa. Nákup se nám podařil – koupili jsme si brýle se šnorchem a k tomu

"masňácké" nafukovací lehátko :-)) za 480B, což je proti původním 550B přece jenom menší sleva. Ta se zde na ostrově díky malé konkurenci těžko vyjednává. Bohatší jsme také o karty a kostky, které jsme našli na cestě (normálně se prodávají za 250B). Radunka si ještě kupuje „hadr“ (pareo) kolem těla. Moc jí to sluší a tak co se dá dělat :-)) to za 150B kupujeme. Bude si z toho vázat sukni či šatečky a já mám souhlas k použití jako příkrývky-stínidla proti sluníčku na pláži :-)).

Domů se vracíme kolem 18.00 a dáváme si sprchu. Dnes večer se "rozšoupneme" v restauraci.

Jako již klasicky já si dávám rýži s kuřetem a Raduš rýži s mořskými potvorami. Spát jdeme ve 21.00. V 21.30 přichází Štěpán a vypráví nám o Loo Moodi beach. Moc se mu tam líbilo a hlavně je tam chajda (jediná), kterou vlastní a levně pronajímá jeden Čech a samozřejmě u něj bydlí převážně Češi. Chce se tam hned zítra přestěhovat, protože se tam zrovna uvolnilo jedno místo. Nás by to taky lákalo, ale říkáme si, že trocha "luxusu" a soukromí je nade vše. Tam jsou totiž pouze proutěné přepážky mezi „pokoji“, voda se tahá kýblem na laně ze země, elektrika žádná. Pro jistotu, kdybychom se už neviděli, si vyměňujeme adresy.

-	500 B	2x 250 B lodí na Kho Phi Phi
-	178 B	3 toastové chleby po 26B, 2 jogurty po 13B , 2 marmelády po 25B a 3 vody po 10B, 2x sušenky po 12B
-	300 B	Bungalov v Long Beach
-	80 B	2x loď na Long Beach
-	30 B	Deposit na klíč
-	10 B	Voda 1l
-	150 B	„hadr“ pro Raduš
-	480 B	Lehátko, brýle se šnorchem
-	155 B	rýže s kuřetem 60B, rýže s moř. potvorou 70B, kola 25B

4.3. Ko Pi Pi

Ráno v 8.00 platíme za ubytování na další noc a jdeme na pláž pod palmu snídat toasty s marmeládou. Kolem nás se motá potulná fenka vlčáka a myslí si, že něco dostane. Jenže to se plete, a tak se připojuje k nějakému staršímu turistovi. Nafukujeme "masňácké" lehátko a chceme se jít potápět. Děláme ještě nezbytné fotky zatím téměř liduprázdné pláže a moře. Foťák a doklady raději odnáším na recepci do úschovny z 20B za den.

Při potápění ta vlčice, která si zamilovala onoho chlapíka, za ním začala plavat!, ale pak omylem zamířila ke mně. Samozřejmě jsem se při vynoření nad hladinu při pohledu z očí do očí lekl tak, že jsem se málem utopil a Raduš z toho na břehu měla pořádný záchvat smíchu. Mimochodem i ten dědula z ní měl šoky, protože se s ním ta vlčice rozhodla ve vodě pošmajchlovat. Nakonec mu nezbylo než vlčici s jejími drápy odehnat ploutvemi.

Pozorujeme lidi potápějící se ve větší hloubce u vyčnívajících skalisek (Shark point = Žraločí ostrůvek). Za chvíli mne Radunka přemlouvá, abych tam s ní taky plaval, což se mi vůbec, ale skutečně vůbec, nelíbí. Nemám rád ryby (ani talíři natož ve vodě) a představy žraloků

v moři mě přímo děsí. Nakonec mě ale psychicky přinutí a tak tam plaveme se "záchranářským" lehátkem :-). Cestou jsem ale (jak říká Raduš) dostal "hysterický" záchvat (dle mne jenom pud sebezáchovy, i když je pravda, že k tomu není žádný rozumný důvod), takže teď má Raduš strach ze mne a konečně plaveme zpět :-). Celý den šnorchlujeme a pozorujeme rybičky, které v hejnech plavou kolem nás a dalších lidí koupajících se na běžné pláži! Hlavní je potopit hlavu pod hladinu, protože jinak i přes křišťálovou vodu díky odleskům slunce ve vlnkách vidět moc nejsou. A když jim nabídnete chleba, připlave jich celé pestrobarevné hejno a jste v jednom obležení.

Kolem 16.hod. si dáváme sušenky, sprchu a jdeme do venkovní restauračky na konci pláže na banana- a orange-shake. K tomu výborný ovocný talíř (meloun, ananas a banány). V chatce Raduš zjišťuje, že má od sluníčka spálená celá záda, jak celý den plavala na hladině a šnorchovala. Přestože jsme pořád leželi ve stínu pod naší oblíbenou palmou a používáme krém s faktorem 20! Já jsem na tom díky mé "hroší" a dobře se opalující kůži o poznání lépe. Chladíme se mokrými ručníky a mažeme Fenistilem. Ve 20.00 pomalu usínáme, i když Raduš s větší námahou, jak ji spálená kůže začíná bolet.

-	300 B	Bungalov v Long Beach
-	20 B	Úschova zavazadel
-	50B	2x shake
-	50B	Ovocná mísa

5.3. Ko Pi Pi

Raduš se probouzí brzy, protože už nemůže kvůli popáleninám spát. Je jí na zvracení a když chce vstát, tak se jí točí hlava. Nakonec si bere i Ibuprofen a dál se maže Fenistilem, nic lepšího nemáme. Zkrátka pěkná ukáзка úpalu/úžehu. Já se probouzím až asi v 9 hod. Raduš není schopná jakékoli činnosti a nezbyvá jí než se chladit v bungalovu pod větrákem. Takže se vydávám do přístavu na nákupy. Tam dorážím asi v deset. Daří se mi poměrně levně koupit "podvodní" (doufám že funkční) foťák od Fuji na 27 fotek s ISO 800. Kupuji trs banánů za 25B a 12 litrů vody (60B)! Cestou kolem pobřeží jsem našel Thajský téměř nepoužitý olej na opalování s faktorem 40, to bude mít Raduš radost :-). Na recepci ještě platím za další bydlení.

Domů jsem dorazil kolem 12 hod. Raduš mezitím pokoušela spát, uklízela v batohu, pak si z dlouhé chvíle házela kostkami a četla v průvodci. No a samozřejmě se v rámci možností léčila.

Ve 13.30 jdeme ven. Na konci pláže si v naší oblíbené restauračce dáváme každý shake (banánový a čokoládový). Rozhodujeme se, že dnes půjdeme objevit pro většinu turistů neznámou Loh MooDee pláž. Je opravdu téměř liduprázdná, fotíme se a potápíme. Je to tu moc hezké - krásný korálový šelf se spoustou velkých modrých mušlí, dlouhoostnatých ježků a barevných rybiček. Zkoušíme fotit pod vodou s naším novým foťákem na jedno použití. Je to úchvatné místo. Bohužel je již odliv, který je poměrně rychlý, takže jsme brzy na mělčině cca 1,5 metru hloubky. Ve vzdálenosti asi 50-100 metrů od břehu je téměř kolmý zlom a nekonečná tajuplná hlubina. Nejvyšší čas jít z vody. Na této pláži je málo turistů a tak si tu můžeme užívat romantiku.

Když v 17.00 odcházíme, zrovna přijíždí Štěpán ze šnorchlovacího výletu. Byl na půjčeném chatrném long tail boatu se dvěma dalšími Čechy za 1000B na Pi Pi Leh (protější

ostrůvek, kde se natáčel film Pláž s L.Capriem :-)) a na Bambusovém ostrově. Prý viděli i 2 metry dlouhého žraloka (toho býložravého). Dovídáme se od nich, že v chajdě u Čecha mají 1 volný pokoj za 200B. Ale protože je to přístřešek dost chatrný, bez elektřiny, s vodou jen ze studny – sprcha poléváním kýblem, bez větráku a pro cokoli se musí chodit celkem daleko na naši nejbližší turistickou pláž, po delším váhání odmítáme. Loučíme se a vracíme se domů. Na pláži večeříme Pat Thai, Raduš smaženou rýži s mořskými potvůrkami.

V 18.30 začíná nádherný rudý západ (na LooMoodee jsou o tohle ošizeni, zato si užívají východy slunce) a tak sedíme na molu, fotíme a vzpomínáme.

V 19.00 jdeme do sprchy. Před spaním píšeme deník, čteme příšlé SMS a navzájem si ošetřujeme spáleniny. Ve 21.00 usínáme.

-	300 B	Bungalov v Long Beach
-	455 B	Foták Fuji na 27 fotel ISO 400
-	60 B	12 l vody
-	25 B	Trs banánů (cca 1.5 kg)
-	50 B	2x shake
-	100 B	2x večeře po 50B

6.3. Ko Pi Pi

Probouzíme se v 9.00. Ošetřujeme popáleniny. Cestou na pláž platíme za chajdu. Dnes jdeme na pláž blíž k přístavu, protože jsou tam krásné fotogenické balvany. Fotíme zátoku s kameny, koupeme se a dojídáme 4 banány.

Ve 12 hod. se vracíme na sprchu a pak jdeme na naší denní dávku shaků - já banánový, Raduš ananasový, pěkně proledovatělý. Jsme schovaní ve stínu pod stromem a sluníčku se ukazujeme jen, když jdeme do vody. Plaveme, potápíme se. Půjčujeme si brýle a šnorchl od vedle ležících sympatických sousedů z Německa a jdeme fotit. Při návratu se s námi dávají Němci do řeči. Jsou od Stuttgartu z Baden Badenu. On je doktor.

Jdeme se ještě jednou koupat a pak domů. Je před 17.hodinou.

Raduš přepírá trička, ručníky a prádlo. Dáváme si osvěžující chladivou sprchu a jdeme na večeři. Dnes nemám hlad, takže si dávám jenom ananasový shake, zatímco Raduš pro změnu co jiného než rizoto s mořskými „příšerami“. Potkáváme Němce (oni bydlí v přístavu v "hotelu" a denně se na naši nejhezčí pláž nechávají dopravit long tail boatem) – on prý se byl ptát na ty zděné bungalovy nahoře na P.P. Hill hned vedle našeho resortu. Mají je za 650B s vlastní koupelnou a větrákem, za 850B větší s terasou a za 1040B s klimatizací. Tenhle resort je úplně nový, loni tam ještě nebyl. Od recepcce je krásný výhled na naši zátoku se Žraločím ostrůvkem.

V 18.00 jdeme domů, ale jelikož začíná zase krásný západ, tak se vracíme na pláž. Protože jsem dostal velký hlad, tak mám sebou konzervu rybiček :-)) a při té krásné podívané zaplňuji nejen své zrakové vjemy, ale i svůj žaludek. Sedíme v písku na pláži na plastových židličkách v blízkosti nějakého baru. Po setmění kousek od nás vyhrabali do písku díry a dali do nich hořící láhve - pochodně. Atmosféra je výborná, protože k tomu ještě hrají latinskoamerickou hudbu. Odcházíme víc do tmy a zkusíme tancovat. Po 20.hod. jdeme domů. Raduš píše deník, já hraju kostky.

-	300 B	Bungalov v Long Beach
---	-------	-----------------------

-	50 B	2x shake
-	50 B	rizoto s mořskými „příšerami“
-	25 B	Ananas shake

7.3. Ko Pi Pi

K ránu se Raduš už nechtělo spát – byla přeležená a přespalá, a tak čekala do svítání, aby mne mohla s kuropěním probudit. Když se jde v 7.30 hod. mýt, je tam uklízeč četa a tak se tam s nimi musí dělit o místo. Já vstávám o něco později. V 8.40 jdeme do přístavu Ton Sai na nákupy. Kupujeme hned 6 litrů vody za 30B (samozřejmě voda jde kupovat blíže, ale taky draž. My ale šetříme kde se dá, tak nám stojí za to táhnout se s ní :-)) a coco shake. Ve vesnici si Raduš vyhlídla sarong v tygřích barvách (150B) a klenotnici ze škeble. Kupujeme si lístky na zítřejší loď a do Phuketu (vyhlášené a turisty přeplněné město), odkud vyrazíme dál. Ještě jsme se zastavili na pláži z druhé strany městečka, kde turistika jen kvete.

Chceme vyrazit na vyhlídku View point nad přístavem, takže si kupujeme oběd na cestu (smažené nudle se 4 krevetami a zeleninou) a necháváme si to zabalit do obvyklých polystyrénových krabiček s vidličkou na cestu. Tu jsme s malými problémy našli (byla značená dost špatně). Na View point se jde hodně do kopce – do třetiny jsou tam vybetonované schody, pak pěšinka na přímém slunci. Je největší polední vedro, tak nás to docela zmáhá – propotili jsme, co se dalo.

Nahoře je opravdu krásný výhled. Na obě pláže přístavu s úzinou mezi nimi. Fotíme a dáváme si vytoužený oběd. Je to moc dobré, takže už nám skoro nic nechybí. Dostáváme bláhový nápad jít džunglí na druhou stranu ostrova v domnění, že tudy dojdeme až domů. Cestou suchým pralesem fotíme opuštěné termiště. Obezřetně se dereme vyšlapanou stezkou s napjatými slechy, aby nás něco nepřekvapilo :-). Po pár kilometrech začíná cesta prudčeji klesat dolů a brzy docházíme na pláž s několika chýšemi, která je jinak přístupná jen po moři. Zjistíme, že odtud cesta dál už nevede! Nevíme co dělat, moc se nám jít zpět nechce. Na štěstí nám jedna Thajka ukazuje na loďku s lidmi, kteří jsou zrovna z Loh MooDee. Po první anglické větě se nás jeden z kluků ptá česky, kam jedeme. Jsou to dva Češi, co jsou na Loh MooDee ubytovaní a mají půjčenou loďku na rybolov. Vypráví nám, že máme štěstí, že tam zrovna byli, protože je příliv a tak jediná pokračující cesta je díky tomu pod vodou. Oni včera s LohMoodskou bandou Čechů takové štěstí neměli a tou cestou se pokoušeli přejít na "jejich" pláž. Sice přežili, ale odřením a s mokřými věcmi. V místech, kde se nedalo jít po skalách, se museli brodit mořem až po krk (a to měli foťáky).

Lodku mají půjčenou na týden a stojí je to 2500B. Pomocí ní mohou jezdit kam chtějí a rybařit či šnorchlují.

Na LMD beach zůstáváme a koupeme se. Raduš má celá záda samý puchýř díky popálení od sluníčka, naštěstí ji to už tolik nebolí. Po chvíli přichází i naši dva známí Němci. Šnorchlují a pak nám svou mnohem lepší výbavičku půjčují, takže se jdeme potápět my :-). S takovou výbavou je to fakt nesrovnatelně lepší. Ty naše ubohé levné brýle jsou v porovnání s tím na nic, navíc Raduš musely většinou stačit obyčejné plavecké brýličky, které jsme měli jako zálohu a mě do nich zatékalo. Užíváme si velkého množství barevných rybiček a ježků. Občas vidíme i rychlé 50 cm dlouhé štíhlé ryby – takové štiky s protáhlými "čumáky". Raduš také viděla hnědého „hada“ vlnícího se u dna – že by muréna :-). Rybičky hýří různými barvami – vidíme duhové, tyrkysovo-modré, fialovo-purpurové, žluto-černé jako čmeláci, průhledné jako medúzy. Korály

jsou světle modré, zelené, žluté či fialové a ztrácejí se u zlomu, kde se najednou pod námi otevírá hlubina. Začíná odliv, vracíme potápěčské vybavení s velkými díky a povídáme si. Jelikož si s námi Němci chtějí vyměnit adresy, dáváme si s nimi večer sraz v naší restauraci na konci pláže.

V 17.00 se setkáváme se Štěpánem, chvíli se ještě se koupeme a pak si povídáme. Taky by rád zítra do Phuketu. Chce si tam koupit pořádné potápěčské brýle, šnorchl, ploutve, baterky a filmy.

Cestou z pláže se jdeme do kopce podívat na Phi Phi Hill resort. Výhled je tu opravdu hezký, fotíme a konečně odcházíme domů.

Dáváme si sprchu a pomalu jdeme na večeři. V 18.30 jsme tam a dáváme si: Raduš tradiční Thajskou kokosovou polévku Tom Yam s kuřetem a banana shake, já rýži s kuřetem a ananas shake.

Přichází George a Nicol - naši známí z Německa. Povídáme si a vyměňujeme adresy. Taky neodolají a dávají si shaky. Nicol se potápěla už v Egyptě v Rudém moři, kde je to podobně krásné.

Dohodli jsme se, že nám pošlou fotky, které fotili pod vodou.

Po úplném západu slunce, který dnes nestál za nic, se loučíme, oni jedou lodí do hotelu a my jdeme po pláži do našeho "rákosového" bungalovu. U recepcie v restauraci dávají v TV Pána prstenů a tak se chvíli díváme. Za nedlouho jdeme domů, musíme balit na zítra.

-	300 B	Bungalov v Long Beach
-	400 B	2x lodní lístky na Phuket
-	30 B	6 l vody
-	20 B	Coco shake
-	40 B	Smažené nudle s krevetami a se zeleninou
-	160 B	2x shake po 25B (ananas, banana), 60B polévka Tom Yam, 50B kuře s rýží

8.3. Záliv PhangNge

7.15 rychle vstáváme a dobalujeme věci. V 8.00 už odcházíme a na recepci dostávám 100B za deposit zpět. No vzhledem k tomu, že jsem jim platil jenom 30B, tak jsem je „okradl“ o 70B. Ale to jsem si vzpomněl až na lodi. Od recepcie jdeme k taxi-lodi, když nás zrovna dobíhá Štěpán, že pojedete se s námi. Jede na Krabi za 150B (nikoli na Phuket, jak plánoval včera). Lístek koupil u toho Čecha, co bydlí, protože prý na tom nemá přiraženou žádnou provizi. Lístek na Phuket u něj stojí 200B. Takže stejně jako to máme my. Tak nevím, jak je to s tou provizí.

Ve vesnici kupujeme v 7 eleven 2x sušenky a naloďujeme se na svou loď do Phuketu. Loučíme se se Štěpánem. V 9.10 naše loď odplouvá, ale už za dvě minuty se zastavujeme, abychom se setkali se 3 dalšími loděmi. Najednou dochází k velkým „škatulata škatulata hejbejte se“. Lodě si mezi sebou vyměnili několik desítek turistů. Po pěti minutách jedem. Jelikož sedíme v klimatizované kajutě, tak je nám zima a jdeme se ohřát ven na sluníčko, fotíme skaliska.

V 11.00 přijíždíme do Phuketu (z dálky byly vidět vysoké "panelové" hotely a velké přístaviště), kde stojí množství minibusů a taxíků, aby převzali cestující. To proto, že přístav v Phuketu, není přímo ve městě, ale několik kilometrů od něj. Minibusy stojí standardně 50B za osobou. My se ale nedáme a utíkáme od naháněčů dál. Tam narážíme na jiný minibus, který nám nabízí cenu 40B. To je jiná, to už bereme :-)). Cestou koukáme na video - Mr. Beana na plovárně.

V 11.30 se necháváme vysadit na autobusovém nádraží a zjišťujeme si v informacích, kdy nám pojede autobus do PhangNga a kolik bude stát. Jede za pár minut ve 12 hodin. Jelikož už nemáme Bahty, musím rychle najít směnárnu a rozměnit dolary. Měním 100 dolarů po 42B za dolar. Raduš mezitím za zbylé drobné kupuje 2 litry vody v 7eleven.

Ve 12.00 nastupujeme do busu nižší třídy (jen s větrákem). Stíhám ještě rychle koupit jídlo – kuře s rýží za 30B. Ve 12.25 vyjíždíme – jako vždy se zpožděním, ovšem ne díky nám.

Do PnangNga přijíždíme ve 14.05. Vystupujeme přímo u cestovní kanceláře. Po chvíli povídání s nimi si kupujeme půldenní výlet (začínat měl už ve 14.00 :-)) do zálivu PhangNga s mandragorami a mogoty. Stojí to 200B za osobu. Batohy necháváme u nich a ve 14.15 už sedíme v autě a vezou nás do přístaviště vzdáleného cca 10 km.

Ve 14.30 nastupujeme na long tail loď k ostatním 5S turistům, kteří na nás chvíli museli počkat, a vyplouváme. Projíždíme kanály v rozsáhlých mangrovníkových lesích, mezi nimiž vykukují vápencové skály a kopce mírně porostlé zelenými keři. Jedním z cílů je i pár jeskyních tunelů, jeden i s prehistorickými malbami. Potom proplouváme kolem muslimské rybářské (chatrčové) vesnice na kůlech nad vodou i s mešitou. Kolem spousty krásných mogotů (vápencové skály vyčnívající do výšky z moře) nakonec dojíždíme k jednomu z největších a nejproslavenějších - ostrovu Jamese Bonda se svým menším dvojčetem. Na chvíli přistáváme, abychom se po ostrůvku mohli projít a případně něco utratit ve spoustě krámků se suvenýry pod širým nebem :- (Tady jsme na vlastní oči viděli největší mušle našeho dosavadního života - až půl metru dlouhé. Zde s překvapením zjišťujeme, že jeden ze spouštějících je Čech, tak si s tímto osamoceným asi 50letým cestovatelem povídáme. Cestou na zpět se zastavujeme v muslimské vesnici, kde se mohou dělat další nákupy suvenýrů či si nacpat břicho v jedné z několika krásných dřevěných restaurací. Všichni z lodi se rozprchli, my jenom krámky okoukneme a pak nás zaujmou jejich rybí mořské sádky. Jeden starší klučina nám ukazuje, jak ty velké "dravé" ryby krmí zbytky z těch restaurací. Po skončení naší soukromé show nám předvedl ochočeného orla bělohlavého, kterého si Raduš hned zadarmo vyfotila (od jiných turistů za to požadují 40B, ale kdo by odolal Radunky kukuči :-). Pak už se jede do přístavu. Máme protivítr, tak to jde pomalu. Z přístavu nás veze bus na nádraží. Čechovi jede za 5 minut autobus do Phuketu, který naštěstí stíhá. My si vyzvedáváme batohy a jdeme hledat ubytování. V 18.30 už bydlíme v hotelu ThawKSak za 150B. Docela hezký a hlavně má na střeše terasu.

V 19.00 si na tržišti kupujeme meloun a začíná bouřka.

V 19.50 se jdeme sprchovat a pak na terasu, kde jíme meloun. Koukáme se na bouřku a snažíme se dělat noční fotky na dlouhé časy – 20s, 30s.

Ve 21.30 jdeme spát.

+	70B	Za deposit
-	80 B	2x loď do vesnice
-	26 B	2x sušenky
-	80 B	Minibus do Phuketu (2x)
+	4200 B	100 dolaru po 42 B
-	10 B	2 litry vody
-	70 B	2x kuře s rýží po 30B, 1 kola
-	70 B	2x obyč. bus z Phuketu do PhangNge
-	800 B	2x výlet do zálivu PhangNge po 200B, 2x 200B za vstup do NP

-	150 B	ThawkSak hotel dvojlůžko
-	40 B	3.5 kg meloun za 12B/kg
-	240 B	2x Kodak MAX ISO 400 za 120B/kus

9.3. Chumphon

V 6.20 vstávám a jdu se podívat na vyhlídku na terasu, abych okouknul východ slunce a udělal pár fotek, jak jsem po včerejší noci na focení nabuzený. Za chvíli jdu zase do postýlky.

Společně pak vstáváme až v 8.20 a rychle balíme. Cestou na nádraží se zastavujeme v obchodě a kupujeme ještě další 2 Kodaky MAX ISO 400 :-(. V 9.20 dorážíme na nádraží a zjišťujeme, že bus jede za 10 minut - je posledním autobusem před obědem. Další jede až ve 14.00 hod. Neváháme (v tomhle zapadákově už obzvlášť zajímavého nic není) a kupujeme lístky do Surat Thani (nikam jinam to stejně nejede) za 130B na osobu – je to totiž bus 1. třídy s klimatizací. Já ještě rychle běžím koupit do 7 eleven dvoje sušenky.

V 9.30 se vyjíždí a do Surat Thani dojíždíme ve 12.05 hod. Vystupujeme u vlakového nádraží.

Vlak, kterým bychom chtěli jet, má jet ve 13.05, ale má minimálně 40 minut zpoždění. Nechce se nám čekat, a tak se poohlížíme po nějakém buse. Máme štěstí, jeden jede za chvíli ve 12.30 do Chumphonu - města, které je v blízkosti moře, takže to bereme. Plánujeme, že bychom tam zůstali 2 dny. Autobus nás stojí po 80B. Cesta je bez problému. Asi 30km před cílem nás ale přesazují bez udání důvodu do jiného již plného busu. Tentokrát již stojíme a já musím být skrčený, protože jsem na tenhle vůz moc vysoký. Spolucestující mniši v tradičních oranžových hábitech se na mě přátelsky smějí a nabízejí mi všemožně pomoc, aby mi odlehčili můj problém.

V 15.30 dojíždíme do Chumphonu. Podle Lonely Planet hledáme ubytování. V hotelu Surian mají na cedulce psáno singl za 150B a double za 240B. Koukáme a chceme odejít, když v tom na nás správcová volá a říká, že je to za 150B. Jdeme se tedy podívat na pokoj. Je v pořádku a protože bych byl ještě víc unavený zdlouhavým hledáním jiného, zůstáváme.

Po rychlém vybalení se jdeme projít do města. Kupujeme si vodu na pití, o kus dál zkusíme zdejší tradiční mango s rýží a kokosovým mlékem – bylo to moc dobrá zajímavá nasládlá kombinace – hlavně to mléko s rýží.

Další zastávkou je nákupní centrum, které zběžně procházíme. Ceny jsou tu asi jako v ČR. Když po hodce vycházíme, zjišťujeme, že mezitím sprchlo. Jdeme na vlakové nádraží, abychom si vybrali a koupili lístek na vlak na úterý večer. Tak abychom do BKK dojeli ve středu ráno. Cestou si Raduš kupuje grilované mořské potvory (tentokrát kalamáry) na špejli.

Dalším naším cílem má být tržnice u autobusového nádraží. Cestou si kupujeme ananasový milk shake. Ale protože nám do toho přidala tentokrát moc soli (té se drobet dává vždycky! prý kvůli ztrátě minerálů při pocení v tom jejich horku), nedá se to vůbec pít, takže to vyhazujeme. Chut' si spravujeme v cukrárně nějakou sladkostí a jedním nanukem. V tržnici ochutnáváme kousek tropického ovoce duriam (obvykle velký jako meloun, žlutá dužnina se zelenou slupkou, rostoucí na stromech a páchnoucí jak přezrálé sladké ovoce) – moc dobré a sladké, ale nejlepší je to jíst s ucpaným nosem.

Kupujeme i další věci jako toaletní papír, dva modré hrnky s delfínky, prstýnek na nohu za 15B. Jsou tu jinak jenom hadry. Mají tam i ty sedací polštáře - taburetky, které by se Raduš tvarem líbily, bohužel ve špatné barvě (cena 199B kus). Zato za rohem Raduš objevuje kráček s keramikou! Po 30 minutách přebírání si dělá radost a kupuje si pidisadu hnědé keramiky s bílým

vrývaným zdobením ve tvaru bambusu za 273B – jedna středně velká krabice cca 30x30x30 cm :-). Kupujeme si kousky ananasu po 10B a vracíme se domů.

Naproti hotelu si dávám polévku s nudlemi a masovými knedlíčky(20B). Pak ještě kupujeme 1,5l vody a pastu na zuby z lotosových semen. A ještě meloun – 3,5kg za 43B.

V 21.15 přišla SMS od Jirky Š. z práce, Raduš píše SMS své kolegyni do práce a kolem 22.00 hod. jdeme spát.

-	240 B	2x Kodak MAX ISO 400, 36 fotek
-	260 B	2x Lístky za bus air con
-	20 B	2x sušenky
-	10 B	2l vody
-	160 B	2x bus do Chumphonu
-	150 B	Dvojlůžko v Surian hotelu
-	30 B	Mango s rýží a s kokosovým mlékem
-	10 B	2x mořské potvory na špejli
-	710 B	330B + 380B lístky za vlak do BKK (spaní nahoře a spaní dole – 2. třída)
-	10 B	Ananasový shake
-	35 B	5B toaleták, 30B hrnečky s delfíny
-	15 B	Prstýnek na nohu
-	273 B	Keramika s bílým zdobením (podoba bambusu): 2x 39B talíře, 99B květináč, 12B a 15B a 69B vázičky
-	10 B	Ananasové kousky
-	20 B	Polévka s nudlemi a masovými kuličkami
-	26 B	1l vody (5B), 1,5l vody (12B), zubní pasta za 9B
-	20 B	Nanuk (8B), roláda (6B), zelený piškot (6B)
-	43 B	3,5kg meloun

10.3. Chumphon - pláže Sai Ri a Wuang

Už od 7 hod. je venku rámus a do pokoje nám proudí velkými okny denní světlo. V 8 hod. začala pro změnu sbíječka. Vstáváme a já jdu do města obhlédnout jiné Guest Housy, kde bychom mohli v klidu spát další noc a za rozumnou cenu. Nacházím až po delším chození. Ono jich totiž ve městě až tolik levných není (např. Mayaze – stál 250B bez vl. WC). Rozhodl jsem se tedy pro pokoj v Suda GH, který je hezký a útulný. V takovém „rodinném domku“, kde byl ještě 1 větší pokoj s klimatizací. Vybaven ratanovou dvojpostí, toaletkou, společným "obývacím" s TV a vyřezávaným sedacím nábytkem z teakového dřeva !!

Stěhujeme se a ptáme se na bližší informace o nějakých plážích.

V 10.30 vyrážíme na Sai Ri beach. Musíme najít správný místní minibus-songtaew. Ten by měl stavět u 7 eleven. Nakupujeme předtím 2l vody. Začíná slejvák a my naštěstí nastupujeme do právě příjezdějícího minibusu. Cesta má trvat cca 20 minut a stojí to 18B za osobu.

Na pláži rozbalujeme meloun, co jsme si včera koupili a mlsáme. Začíná opět pršet, pláž je liduprázdná, jsou velké vlny a vítr.

Sedáme si pod přístřešek se stolečky a pokračujeme v požívání melounu. Po dešti se vydáváme na konec pláže, kde jsou velké černé kameny. Cestou zpět sbíráme mušličky a sépiové kosti, které moře těmito velkými vlnami vyplavilo na pláž (kromě toho i pár mrtvých medúz a jiných podivných ryb). Prohlížíme si vystavený torpédoborec. Raduš si kupuje kuřecí grilované stehno a opět začíná pršet. Takže hned nasedáme do projíždějící dodávky na cestu zpět.

Kvůli neustálému dešti se rozhodujeme, že už tu nezůstaneme ani den a již dnes pojedeme do BKK.

Doma se sbalíme a jdeme to oznámit paní domácí. Ta po nás chce odstupné 100B. Dáváme si ještě dva banánové shaky a odcházíme na nádraží.

Ve 14.00 přebjdnáváme vlak – ten v 19.35 je už plný, takže musíme jet až ve 20.14. V tom mají ale jenom horní lehátka a musíme doplatit 50B a 70B, protože je to Express. Dáváme si batoh a krabici s keramikou do úschovny na nádraží a jdeme na minibus směr na pláž Wuang. Mezitím se zase strhnul slejvák – přímo tropický. Schováváme se u jedné pouliční prodavačky pod plachtou :-). Přijíždí náš žlutý pick up, rychle do něj naskakujeme. Je v něm zmáčknuto docela dost lidí, pokukují a usmívají se na nás. Za městem už neprší. Pláž je asi za 20 minut. Je hezčí než ta z dnešního rána. Méně zastavěná domky v okolí, delší, i vlny jsou větší :-). Jdeme se do těch vln snad jako jediní koupat (v dálce se cachtají nějaké děti). Pak opět sbíráme vyplavené mušle.

V 17.30 si kupujeme něco k jídlu – rýži s kuřetem a rýži s krabím masem.

V 17.50 se sháníme po minibusu zpět do města, ale zjišťujeme, že už nic nepojede :-(. Naštěstí se po 20 minutách čekání na zázrak nabízí holčina, že nás za 20B sveze na skútru k hlavní silnici. Přijímáme a jedeme tří na skútru! Vysazuje nás na rozcestí u zastávky. Snad něco pojede - snažíme se stopovat kolem jedoucí auta. Po 15 minutách nám zastavují mladí lidé s autem s korbou, kam si nasedáme a jedeme do Chumphonu. V 18.45 po západu slunce tam dorážíme. Kupujeme si 3l vody a nějakou dobrotu – něco jako koblihu.

Náš vlak má zpoždění. To se neustále posouvá dál. Raduš má střevní problémy. Nakonec vlak přijel v 22.45, tj. 2,5 hodinové zpoždění.

-	10 B	2x voda
-	36 B	2x cesta na pláž
-	40 B	2x cesta zpět
-	20 B	Kuřecí stehno
-	100 B	Odstupné za ubytování
-	50 B	2x banánový shake
-	120 B	Příplatek za vlak
-	20 B	2x úschovna
-	50 B	2x cesta na Wuang
-	60 B	2x jídlo (rýže s kuřetem a s krabem)
-	20 B	Motorka na hlavní cestu
-	15 B	3x voda 1l
-	10 B	Sladké smažené těsto s kokosovou zelenou omáčkou
-	30 B	2x shake
-	5 B	Sladké smažené těsto
+	4208 B	100\$ po 42.08
-	20 B	Nanuk (8B), roláda (6B), zelený piškot (6B)

-	43 B	3,5kg meloun
---	------	--------------

11.3. Nákupy v Bangkoku

V 6.30 nás budí staří Thajci ležící pod našimi lůžky, kteří už nemůžou spát, takže si povídají. Jelikož máme zpoždění, nejsme ještě v Bangkoku.

V 7.30 vstáváme, protože netrpělivý stařík už nervózně čeká až se budou moci složit lůžka a moci sedět na sedadle.

Pořád někde zastavujeme.

V 7.45 jsme v Petchaburi. Z vlaku je vidět krásný královský palác. Podle jízdního řádu jsme tu měli být v 2.05, takže 5,5 hodiny zpoždění.

V 8.10 projíždíme kolem nákladního vykolejeného vlaku! Tak proto takové zpoždění. Poblíž stojí opravářský vagon s nápisem Gottwald :-O, který včera přes Chumphon projížděl cca ve 21.30 a zaujal mě už tenkrát při čekání na nádraží.

9.50 Město Nakhorn Pathon (podle jízdního řádu jsme tu měli být ve 3.47) – 6 hodin zpoždění. Od procházejících prodavačů si kupujeme nudle za 10B a hroznové víno za 20B.

12.00 Bangkok. Ubytováváme se v Sri Hulalompor Hotelu za 200B za rohem u vlakového nádraží. Již nikdy globalizovaný KhaoSan!

13.30 busem č.34 k nákupnímu Siam Center pro poslední dárky před cestou zpět do Čech.

14-19.00 nákupy suvenýrů v centru – 2x košile pro mě, krosna, pštrosí peněženka, 2x trička

20.30 – 22.00 procházka po China Town – shake, 3x vody, předražená rýže s kachnou za 50B

23.00 jde se spát.

-	10 B	Jídlo ve vlaku – nudle
-	20 B	0,5 kg vína
-	20 B	2x zmrzlina
-	200 B	Pokoj
-	7 B	Bus 2x
-	1045 B	2x košile
-	190 B	Voda na čočky Baush and Lomb 360ml + 50ml
-	250 B	1x velký bambusový deštník(100B), 1x povlak na polštář (80B), 1x klobouk (100B), (30B sleva)
-	120 B	4x prostírání
-	450 B	Kožená peněženka (pštrosí kůže)
-	1400 B	Krosna (původně 1800B) + trek kabelka zdarma (jinak 450B)
-	150 B	Dřevěná miska z kokosové palmy
-	200 B	2x dámské triko
-	55 B	2x jídlo +gril. kuře + 2ks listového závitku
-	20 B	2x zmrzlina
-	7 B	2x bus
-	15 B	Voda

-	15 B	3x voda 1l
-	20 B	Banánový shake
-	50 B	Rýže s kachnou

12.3. Bangkok - moderní část a noční Patpong

Vstáváme až v 9.00 a v 10.00 vyrážíme do města. Dnes plánujeme navštívit moderní část Bangkoku s mrakodrapy a rychlodráhou. Raduš se zpočátku nechce, ale nakonec musí. Cestou kupujeme dva výborné oloupané ananasy. Děláme opět nějaké nákupy - vybíráme 3 bambusové pomalované deštníky a k tomu 5 tradičních povlaků na polštáře. Zkouším smlouvat, ale nechtějí vůbec jít s cenou dolu. Bereme tedy jenom deštníky s menší slevou (celkem 150B). V jiném krámku kupujeme jídelní tyčky z kokosového dřeva a jinde zase 2 kusy povlaků á 85B. Při odchodu z nákupního centra se pro klid v duši vracím do prvního krámu a kupuji i těch 5 povlaků za jejich celkem přijatelnou cenu, tj. po 100B.

Pokračujeme pěšky k chrámečku Erawan usazeném mezi mrakodrapy pod křižovatkou dálnic a rychlodráhy, kde pro kohokoli za 200B tančí v tradičním thajském úboru tanečnice pro štěstí a Budhovi zazpívají vaše přání :-). Měli jsme štěstí - zrovna tam jedna mladá maminka s holčičkou zaplatila a tak můžeme tradiční tanec pozorovat i fotit. Cestou kupujeme ještě jeden povlak a před World Trade Centrem u hezkého stánku i jídlo. Měli tam k rýži větší výběr omáček v krásných hliněných kotlících a sami nám nabídli ať ochutnáme :-). Raduš ale všechny moc pálily :-) a tak pro sebe nakoupila u sousedů klasické grilované kuřecí stehno.

Jdeme na nejbližší stanici Skyline (celkem drahé - 3 stanice za osobu 20B), protože se chceme jet podívat na mrakodrap ve tvaru robota, a vůbec kouknout na BKK z jiného pohledu. Vystupujeme na každé zastávce a koukáme z nástupiště po okolí se spoustou zajímavých kontrastů - dole auty zacpané ulice se spoustou smradlavých a hlučných tuk-tuků, nad nimi dálnice, chatrče vedle mrakodrapů. Od poslední zastávky pokračujeme pěšky k Orient Hotelu. Jdeme muslimskou kolonií okolo tamní mešity, kde zrovna probíhá bohoslužba. Všude v uličkách visí transparenty proti Americi a Bushovi (válka v Afghánistánu). Dál (16.40) pokračujeme k nádraží a do naší ubytovny. Tam jsme v 17.30. Dáváme si sprchu a jdeme na internet do města. U hotelu stojí 1B/1minutu, na nádraží 20B/5minut. Přijde mi to drahé a tak hledáme dál. V China town nacházíme místo, kde to stojí 30B/1hodina. Posíláme emaily a SMSky.

Cestou zpět si dávám večeři u nádraží. V 20.00 jsme doma a přemýšlíme, zda bychom nešli do "vykřičené" čtvrti Patpongu. Ve 20.30 vyrážíme. Zastavujeme se v nočním bazaru-tržišti, kde kupujeme typický "trávnový" zemědělský klobouk. O kousek dál začíná Patpong, čtvrt' s největším výskytem prostitutek a nočních barů se sexy zábavou. V podstatě to není na první pohled poznat, protože kolem jsou jedny z nejluxusnějších hotelů, na ulicích spousta krámků se suvenýry (Radauš neodolala a jsme bohatší o další 2 odlišné povlaky :-). Pouze v postranních uličkách při pohledu dovnitř barů uvidíte nahotinky. V postranní ulici Patpong 2 se necháváme nalákat do jednoho klubu – prý je to podívaná zadarmo (přestože před tím v Lonely Planet varují a my to včas četli :-). Nebyla! Museli jsme zaplatit 300B za pro nás dosud nejdražší občerstvení - 1 pivo a 1 kolu (nikoli za show!) i když původně po nás chtěli 600B. Celou dobu na všechny dával pozor vypracovaný bouchač u vchodu. A tak jsme se tedy koukali na šikovné Thajky, které sestřelovaly špendlíkovými raketkami balónky u stropu. Také uměly balónky nafukovat, zhášet svíčku, kouřit cigaretu apod. A to vše za pomoci svých ... no snad si domyslíte. Po chvíli jsme

dostali ještě jeden nápoj zdarma :-). Zatímco jsme se dívali, k Raduš si přisedla starší prostitutka ve výslužbě a začala jí dělat společnost – hladila ji po stehně a také jí dobře poradila, ať si dává pozor na odlétající nebezpečné šipky :-). Za to nechtěla nic jiného než něco k pití. Ale mi jí nic nekoupili, protože si vůbec nevšímala mě ;). Dostala tedy jen ubohých 10B, co nám zbylo (jinde si za to tu kolu koupit může :-)).

Show to zpočátku byla sice zajímavá, ale pak už se to opakovalo, a tak jsme šli (23.30). Cestou mezi davy turistů (staří, mladí, páry i party, zvědavci i běžní zákazníci) jsme nakoukli do otevřených dveří několika dalších klubů, kde bylo i z ulice vidět pódium s holkami (?), odehnali další zástupy naháněčů, a uznale okoukli pár nádherných spoře oděných pouličních holek, co se jako holky nenarodily. Nikam už ale nevstupujeme, jsme utahaní a tak jedeme busem domů.

V 1.00 usínáme.

-	200 B	Pokoj
+	2106 B	50\$ po 42.13
-	10 B	2x bus k mrakodrapům
-	15 B	3x voda
-	150 B	3x malý bambusový deštník
-	170 B	2x povlak – protkávaný hnědý
-	10 B	Kokosové tyčky
-	500 B	5x povlak hedvábný, (2x sloni, 3x jednobarevné – béžové, 1x hnědozlatý
-	100 B	1x povlak (béžový s kytkami)
-	30 B	3x ananas celý malý
-	25 B	Jídlo (rýže s omáčkou)
-	25 B	Stehno kuřecí
-	40 B	2x 20B (Skytrain) (3 stanice)
-	5 B	Chobotnice na špejli
-	14 B	2x sladkost
-	10 B	Trs banánů
-	14 B	2x zmrzlina
-	40 B	Papír v čínštině Nový rok
-	25 B	Internet (40-50 minut)
-	25 B	Jídlo
-	24 B	2x bus
-	100 B	Klobouk
-	160 B	2x povlak modrý
-	300 B	2x show v Patpongu
-	10 B	2x bus

13.3. Bangkok - Gold Mount, Vinamneh a poslední nákupy. Jízda na letiště

Vstáváme v 10.00, musíme si zabalit. Dává nám to hodně práce, protože tohle je už poslední balení. Musíme tedy zabalit co nejúsporněji a tak, aby ty důležité věci byly po ruce v batůžku a ty křehké v bezpečí velkých batohů (včetně nového ze Siam Centra).

V 12.00 odcházíme z hotelu a necháváme si věci v sousedních turistických informacích, kde nám včera (to jsem zapomněl napsat) pro jistotu telefonicky a zadarmo potvrdili naši letenku u Aerosvitu. Prý to nebylo potřeba, ale jistota je jistota. Na Islandu jsme to neudělali a dostali jsme vynadáno. Tenkrát našťestí bylo volno. Do dnes tomu vůbec nerozumím, protože letenku kupujeme vždy s přesným termín návratu. No snad to někdy pochopím.

Jedeme busem č.53 k bývalé vysoké mnišské houpačce Sao Ching Cha. Cestou vystupujeme v indické čtvrti (samí krejčí) a obcházíme tamní krámky. Raduš kupuje 4 superlevné dřevěné vějíře a 1 štětka na prach z kohoutích brků :-). Pokračujeme pěšky až k houpačce a odtud dál ke Zlatému návrší - Gold Mount. Jdeme ulicemi, které jsou věnované vždy nějakému řemeslu. V jedné prodávají jen náboženské předměty, v další jsou např. jenom truhláři. Moooc hezké věci tady vyrábí (hlavně vyřezávají). Raduš si u dvou krámků vyprosila vyřezávané malé ozdůbky :-). Po vystoupení všech schodů na Gold Mount a pokochání se pohledem z výšky na Bangkok, pokračujeme do parku Dusit s tradičními týkovými domy vyšších vrstev (jako ve skanzenu) a s Vinanmekem – největším a nejkrásnějším královským týkovým domem. Tam už je bohužel zavřeno, ale všude hlídají nějaké vojenské gardy. Vedle je královské sídlo Anantasamakhon krále Bhumibola s trůním sálem. Pokračujeme pěšky k thajskému modernímu parlamentu. Po prohlídce lokality jedeme busem č.70 k budově OSN, kde přeseďáme na bus č.53 jedoucí k nádraží.

V 18.30 si vyzvedáváme bágly (protože mají jenom do 19.00) a dáváme si je vedle do jiných informací, kde jsou až do 22.00.

Kolem 20.hod. jedeme ještě do moderního (tudíž klimatizovaného) nákupního centra Tokyu, kde jsme byli včera a nakupujeme tam v supermarketu čerstvé ovoce a kompoty v konzervě – taky coby "suvenýry" na ochutnání v Čechách. K tomu pro sebe chilli pálivý dressing a pro Raduš ústřicovou "sójovku" za 20B. Já si dávám za 30 B rýžovo-kuřecí večeři (fried rice with chicken). Zbývá nám posledních 55B. Za ně jedeme zpět k nádraží a ve 22.30 hod. si kupujeme poslední 3l vody. Zbyly nám jen 3B, které už těžko někde směníme za něco hodnotného :-))

Hrajeme karty a čekáme na vlak jedoucí ve 23.00 hod. K vlaku jdeme na poslední chvíli a k našemu zděšení je už hodně obsazený, takže si nemáme ani kam sednout a mačkáme se na stojáka v uličce. Jedeme 3.třídou mezi samými Thajci se spoustou zavazadel a máme pocit, že všichni na nás koukají. No třeba jsou jenom unavení a my jsme malé rozptýlení. V 0.15 jsme na letišti.

Převlékáme se a trochu omýváme na jedněch z nejluxusnějších thajských toaletách. Raduš od 1.00 hod. spí. Díky klimatizaci se pořád probouzí zimou, i když je přikrytá naší lehkou "dekou", a já bdím nad naším bezpečím :-).

V 5.00 (??) odlétáme.

-	70 B	2x jídlo (25B+30B) a banánový shake
+	1422 B	34\$ po 41.85B
-	14 B	2x zmrzlina
-	7B	2x Bus
-	100 B	4 vějíře
-	40 B	Štětka
-	10 B	Dřevěná vyřezávaná lišta
-	24 B	2x klimatizovaný bus
-	7 B	2x bus

-	6 B	Voda 1l
-	158 B	Nákup ovoce a konzerv , chilli a ústřicová omáčka
-	30 B	Jídlo
-	7 B	2x bus
-	15 B	3x voda
-	10 B	2x lístek na vlak (3.tř)
-	25 B	Kuře
-	7 B	Zmrzlina

14.4. Praha

Let je tentokrát bez problémů. Raduš jako vždy když může, je přilepená skoro celou dobu na okénku a hlásí, že vidí špinavou řeku Chao Praya nad BKK. Pak letíme nad Indií a tam "poblíž" prý vidí obrovskou deltu nějaké hnědé řeky, nejspíš by to mohl být Indus v Pákistánu. V Ománském či Perském zálivu vidí snad i nějaké ropné věže. Je fakt, že tamní pobřeží i pevnina (Irán, Afghánistán, ...) vypadají úchvatně. Díky malé oblačnosti je vidět dalekosáhlé vyprahlé pustiny - pohoří, velehory se sněhem i pouště, do toho několik nádherně se lesknoucím blankytných jezer, jedno je dokonce úplně rudé (Rudé moře to určitě nebylo :-), sem tam nějaké vesnice a městečka s políčky a to vše pospojované nitkami cest. Raduš to shrnula výrokem, že tohle bylo z celého výletu do Thajska to nejlepší :-)))

V letadle před námi sedí známý mladý pár z LohMoodee pláže (jinak z Plzně), a ti nám ukazují již v Bangkoku vyvolané fotografie z cesty také po "celém" Thajsku. Setkáváme se i se samotářským pánem ze zátoky Phangha, kterého Raduš občas pustí juknout z okénka, protože on má tu smůlu, že sedí na druhé straně letadla, kde není nic vidět :-(. Za námi sedí upovídáná Češka, se kterou Raduš našla společnou řeč ohledně popáleniny na noze z motorky. Ta paní ovšem díky dost dramatickému průběhu zranění strávila několik dní v péči thajského zdravotnictví (prý hrozná)! V letadle jsem si četl noviny – v Asii se objevila první onemocnění SARSem a Raduš začíná díky letištnímu prochladnutí pokašlávat. Doufejme, že jen to a že si jí díky pozornému leteckému personálu v Kyjevě nenechají na infekčním. Odtud by se už opravdu vrátit nemusela i kdyby SARS neměla :-((

Aby všechno nebylo jen veselé, zároveň s naším příletem je na letišti v Praze ohlášená bomba, takže všechny lidi vyhazují z budovy (při té rychlosti nikoho moc nekontrolují - to se to pašerákům pašuje :-). Začínají se tam stahovat vojáci se samopaly. Je pěkná zima několika stupňů pod nulou a my žádné teplé oblečení nemáme :- (Autobusy nejedí a tak musíme zvolit předražený letištní taxík, dokud tam ještě vůbec nějaký stojí. Nikdo už k letišti totiž nesmí přijet. Za něj jsme na Strahov zaplatili 450 Kč.

Zase doma. Kam vyrazíme příště? TOHLE BYLO SUPER :-))))))

PS: Ze suvenýrů velký úspěch u dámské části příbuzenstva a známých skutečně slavily ony přes email z Čech stále doobjednávané "hedvábné" (thajcům se nedá všechno věřit), "zlatě" vytkávané nebo sloníky pomalované povlaky na polštářky 50x50 cm, které byly celkem levné (á 80-100B) a pěkně skladné. Nečekaná ovšem největší úspěch slavila dřevěná vyřezávaná drbátka po 10B :-))) Pány musíme zklamat - rýžové a podobné pálenky jsme ve větším množství a výběru objevili pouze v jednom speciálním obchůdku v Bangkoku mezi China Townem a hlavním nádražím. Nejspíš díky buddhistické abstinenci. V "lepších" turisticky zaměřených restauracích, tzn. ne v těch našich pouličních, se dal koupit rozlévaný tradiční západní alkohol

(whiska, vodka a spol.). Zejména thajské pivo (např. Chang, které se pít dalo) bylo k sehnání všude celkem dobře :-))

-	450 Kč	Letištní taxík
---	--------	----------------